BIBLIOTHECA
SCRIPTORVM GRAECORVM ET ROMANORVM
TEVBNERIANA

PHILODEMVS
ΠΕΡΙ ΠΑΡΡΗΣΙΑΣ

EDIDIT

A. OLIVIERI

LIPSIAE
IN AEDIBVS B.G. TEVBNERI

PHILODEMI

ΠΕΡΙ ΠΑΡΡΗΣΙΑΣ

LIBELLUS

EDIDIT

ALEXANDER OLIVIERI

LIPSIAE IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI MCMXIV

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO

De papyro. I. *Papyri historia.* Bibliothecae Herculanensis papyrus numero 1471 insignita, anno 1808 a Francisco Casanova evoluta et designata est. A(cademici) H(erculanenses) [Scottius, Pessettius, Iavaro, Octavianus, alii] designationes cum textu contulerunt, quarum in margine inferiore „V. B.“ (i. e. visto buono) aut „s'incida“ (ut chalcotypus perficeretur) enotaverunt.

II. *Papyri descriptio.* Servatur papyrus divisa in unam et viginti tabulas ligneis formis vitroque inclusas, quae hoc ordine fragmenta et columnas huius editionis continent et hanc dimensionem habent[1]):

1ª fr. 1—2 cm 36×6,5 et 25×7;
2ª fr. 3 cm 36×7,5 et 36×7;
3ª fr. 4—7 cm 36,5×7 et 31×8;
4ª fr. 8—15 cm 39,5×7,5 et 30×7;
5ª fr. 16—24 cm 31×6,5 et 23,5×7;
6ª fr. 25—33 cm 32,5×6,5 et 36×7;
7ª fr. 34—43 cm 27×7 et 28,6×7;
8ª fr. 44—52 cm 28,5×7 et 29×7;
9ª fr. 53—65 cm 34×7 et 39,5×7;
10ª fr. 66—74 cm 34,5×7,5 et 18×7;
11ª fr. 75—77 cm 39,5×11 et 38,5×10;
12ª fr. 78—82 cm 41×11 et 37×10,5;
13ª fr. 83—88 cm 34,5×10,5 et 30×10;
17ª col. I—III cm 17,5×18,5;
18ª col. IV—IX cm 33,5×17;
19ª col. X—XV cm 32,3×17;
20ª col. XVI—XXI cm 32,8×17,7;
21ª col. XXII—XXIV et tit. cm 33×17.

1) Fragmenta in duo segmenta vel potius fasciolas disposita sunt.

Quod si tabulas addamus:

14^am, cm 23,5×10 et 29×7,5;
15^am, cm 40×10,5 et 38,5×10;
16^am, cm 37,3×10 et 35×8,

voluminis quantum nunc restat longitudo, si singulas partes contextas cogites, fit undecim metrorum et octoginta quinque centesimarum. Ceterorum autem metrorum rationes hae sunt: cum columnae quae exstant haud dubio, quoquo modo exstant, initio binis et in duas partes confractae et dissectae binis pariter lineis intermediis careant, et cum versuum numerus in parte superiore singularum columnarum ab 11 usque ad 17 lineas, in inferiore a 12 usque ad 15 perveniat, sine ulla dubitatione integrae columnae 33 circiter lineis constabant. Quapropter marginibus additis latitudo papyri erat unius et viginti centesimarum. Linearum versus 17—23 litteras (quarum ratio media 19) continent (cf. Bassi, *La sticometria nei papiri ercolanesi* p. 494 sqq. Riv. di Filolog. 37). Papyri plagulae inter se distant nonis fere centesimis.

III. *Scriptura.* Scriptura librarii valde obscura, neque tamen usquam compendiaria est; litterae nunquam inter se coniunctae omni ornamento carent.

IV. *Orthographia.* Librarius non semper probe et diligenter archetypum tradidisse videtur (cf. adn. crit.). Orthographiae genera qui de papyris herculanensibus recentissime egerunt summo amore summoque studio investigaverunt et collegerunt; haec autem discribam:

ει pro ῑ: μεικτὸν fr. 58, 7 (cf. Crönert, *M. g. h.* p. 29); ἐπ]ιρρείπτων 87, 3; ἀκρειβοῦν Col. VII^b, 9; μειcοῦcαι X^b, 6—7; βελτείουc XX, 11;

ι pro ει: ἐπιτίνει fr. 7, 5 (cf. Crön. ib. 26); ἰρωνείαc 26, 9—10; ὠφελί[αc, -ν, 20, 4; 49, 5; XVII^b, 10—11 (cf. Crön. ib. 34);

ω pro ο: πώρρωθεν 32, 2;

ι mutum in textu recte adscriptum aliquando omittitur, raro perperam adicitur.

Assimilatione carent: cυνφέρει 1, 4; -ιν XXIV, 4; -ον 47,2; X[b], 10—11; -οντος XX[b], 8; cυνενπίπτουcιν 8, 7—8; ἐπενγελῶντα Append. J; cυνγ[ν]ώ[μ]ην 20, 6; -ης XXII[b], 3; cυνπαθίας 43, 7; cυνπαθῶ[c 79, 9—10; ἐνφανηcομένων 49, 3; κατενχειρεῖν 57, 12; cυνπεcεῖται 59, 7—8; cυνπαραληφθὲν 61, 12; cυνβαίνει 70, 8; -βήcεται 78, 5; -cεcθαι XV, 3—4; ἐνμένε[ι]ν XVIII, 7—8; ἔνμονον 70, 12; ἐνκαλουμένων 74, 6; ἐνπράκτως 80, 10; μενψ[ίμοι]ρος II, 3; cυνκαταριθμοῦ[cιν VII, 6—7; cύνπας XI[b], 4; cυνβου[λε]υτικὸν XIII[b], 3—4; πανπόλλωι XX[b], 1; cυνχυθέντες XXI, 2;

κ ante λ emollitur: ἐγλαβόντες 60, 10;

ζ pro c (cf. Crön. ib. 95): ζμίλιον XVII, 7;

οὐθὲν XV, 4; XVII, 11; XIX[b], 7 (cf. Crönert ib. 155).

V. *Interpunctio.* Librarius, ut et in aliis papyris animadvertere licet, interpungit ita, ut spatium unius fere litterae, interdum etiam paulo amplius vacuum relinquatur. More solito, interpunctionem paragrapho subter lineam in sinistra columnae parte posito indicavit. Capitis clausula eodem modo notata est; compluribus locis servatur diple et signum ⸓. Hoc autem animadvertendum est interpunctionem aliquando perperam positam esse.

VI. *Corrigendi genus.* Denique librarius si quando in littera vel litteris erravit emendationem supra lineam relegavit.

Papyri editiones. Columnae huius papyri et fragmenta 94 primum edita sunt a. 1835, 1843 in „Voluminum Herculanensium“ tomo V, cuius est pars prior et altera. Itaque inedita manserunt 14 fragmenta, quorum designationes Academici iam confecerant quaeque litteris A—N indicaverant, et alia pauca (tabularum 14—16), quae sunt aut non magni aut nullius momenti (vide Appendicem). Editores Neapolitani textus restitutionem, interpretationem latinam, adnotationes exemplo chalcotypo addiderunt. Quid de hac editione sentiam breviter exponam. Editorum supplementa haud paucis locis minime contemnenda et reicienda sunt; apographum neapolitanum ipsi fere semper studiose sunt secuti, raro mutila-

verunt aut ad usum suum accommodaverunt. Sed commentaria eorundem virorum ad textum hunc valde difficilem, involutum, contortum et lacunosum intellegendum haud parvae sunt utilitati.

Qui postea vel Epicuri vel Metrodori reliquias accurate investigaverunt et collegerunt, Usenerus in primis (*Epicurea*, Lips., Teubn. 1887) et Körtius (*Metrodori Epicurei fragm.*, Lips., Teubn. 1890) et Crönertius (in *Hermae* tomo LVI, a. 1901), ex hac papyro fragmenta primum aut iterum in lucem dederunt, quae alterutrius nomen continerent, et, viri doctissimi, aut illorum textum perpolire studuerunt, aut ampliora in volumine legerunt. Crönertius autem in „Memoria graeca herculanensi“ (Lips., Teubn. 1903) volumen magna ex parte se contulisse adfirmavit, cuius re vera nonnullas novas lectiones passim indicavit.

Cum autem hoc quoque volumen hic et alibi diffractum inde ab editione neapolitana pulvere se insinuante magis evanidum magisque dissectum compluribus locis restituere haud facile sit, diligentissime examinavi, patienter legi et rursus legi, minima litterarum vestigia inquisivi, at quae nullum praebeant sensum quaeque prorsus restitui non queant, omnino omittenda et repudianda putavi.

De voluminis ambitu. Cum ad stichometriam designandam has litteras inveniamus:

Tab. II fr. 8 (cf. Append.): H̄
in marg. frustuli post fr. 15 (cf. Append.): Ī
in marg. fr. 20, 6: Ȳ
in marg. Col. VII^{b}, 6: H̄ }
in marg. Col. XIII^{b}, 7: Θ̄ } 6 col.
in marg. Col. XIX^{b}, 9: Ī } 6 col.
in marg. Col. XXIV^{b}, 9: K̄ } 5 col.

hoc evidentissime patet repetitas esse litteras (Α—Ω), quae iam essent adhibitae. Cum autem descriptio stichometrica senas columnas et 200 στίχους habeat, totus libellus constabat stichis:

4800 (200 × 24 [A—Ω]) + 1800 (200 × 9 [A—I]) + 163 [inter I et K] + 4 [K] = 6767.

Dom. Bassi (o. l.) qui singulari quadam patientia stichos in libello exstantes enumeravit, 2400 vel minus invenit; ego autem ex illis qui restitui possint, 1000 circiter aut paulo amplius enumeravi; ita ut *manibus teneamus ne sextam quidem partem totius operis.*

De libelli indole. In hoc volumine conscribendo, quantum ex laciniis eruere licet, id sibi praecipue proposuit Philodemus, ut doceret: a) mortales cuiusvis generis, fortunae, aetatis, variis erratis teneri et implicari, proptereaque libere corrigi oportere; b) optima dicendi libertate philosophum vel sapientem tantum uti (1, 49, I etc.).

Quod si rerum materiem nobis traditam in conspectu habere, ut ita dicam, earumque rerum ordinem investigare et per summa capita definire cupiamus, ante omnia maioris momenti praecepta afferenda sunt, quae Philodemus sapientibus qui aliorum mores, iuvenum praesertim, emendare aggrediantur, in memoriam revocat.

A. Compluries adfirmat rationem quandam et diligentiam adhibendam esse, ut monitio acerbitate careat; nimis enim imprudenter se gerere praeceptorem qui acriter et cum fastu, tum conviciando et contumeliis et obiurgationibus (VII) vexando discipulum reprehendat; qui contra non iracunde nec magna vocis contentione sed leniter et benigne, hilariter et clementer discipulos castigent, magnae eisdem esse utilitati (6, 10, 11, 14, 23, 37, 38, 44, 61, 73, 85, 86, 87, VII, etc.). Interdum sapientem se iratum ostendere, quandoque eundem discipulos acrius obiurgare, sed raro et cum de peculiaribus erratis conqueratur (58). Plerumque enim nocere potius quam prodesse correctionem, quae cum asperitate et acerbitate sit coniuncta (37, 38, 52). At pro aspera et severa corrigendi ratione ironiam potius adhibendam esse, quae quidem delectet et leniter homines mordeat (26, 27). Per apophthegmata quoque facilius et amicius admonitionem accipi (VI). Neque assidue de eadem re arguendos

esse discipulos, neque de omnibus peccatis, neque de omni errore etiam fortuito (78, 79), neque palam et iis maxime praesentibus, quos non opus sit adesse, nec ridendo et iocando, sed commiserando (35, 79). Neque in aliud potius tempus post admissum erratum aut alio modo animadversionem et castigationem reiciendas esse (25), neque unquam ab admonitione esse desistendum, etiam si nihil per eam statim adsequi potuerit sapiens. Medicinae autem exemplo (cf. A. Olivieri, *Osservaz. sopra un' opera morale di Galeno*, Nap. 1909), ostendit Philodemus saepius contingere, ut monitus aliquoties contumax et reluctans tandem resipiscat et monitori obtemperet (63 sqq.). Illorum rationem probare non videtur aut circumscripte tantum, qui coram discipulis errata sua et aliorum fateri non dubitent (51, 53, 54, 81); ait interdum sapientem, ut monitio amice ac benevole accipiatur, per alium obiurgare (17), aut discipuli alicuius errata velut ab alio discipulo admissa vituperare (8, 9). Denique non mediocri in moribus corrigendis prudentia ac dexteritate opus esse (58, 72, 77), eoque magis, quod variam illorum quos moneamus indolem et naturam diligenter et bene et caute considerare oporteat (7, 10, 84, IV, V), cumque haud difficile sit in huiusmodi re decipi et falli (56). Quae omnia fere praecepta et quasi fundamenta libertatis dicendi vel corrigendi repetit Plutarchus in libello qui inscribitur „Quomodo adulator ab amico internoscatur".

B. Difficultates et molestiae, amaritudines et calumniae quae opponuntur sapientibus qui aliorum vitia emendare conantur et variae et multiplices sunt (3, 18, 21, 39, 50, 70, 88, XV sqq.). Sunt enim quidam tam indocili et prava natura praediti, ut cuiusvis sapientis monita contemnant, cunctosque praeceptores a se repellant (18, 19, 30, 31, 59 sqq., XV sqq.). Sunt qui aures veritati omnino clausas habeant: in primis mulieres aetate provectae (XXI sq.), vel viri opibus et dignitate florentes, maxime reges (34, XXII sqq.), vel senes quippe qui animadversionem iniquo animo ferant (XXIV). Plerique autem nullo modo arbitrantur ea se pec-

casse quae obiciantur (XV sqq.). At sapiens contumeliis et maledictis a discipulo vexatus nullo modo de iis conqueritur, nulloque modo irascitur (2, 38, cf. XV).

C. O homines beneficiorum immemores! Benevole instituti, ad bonam frugem revocati (22), erroribus et vitiis purgati, cur nullam pro hisce meritis gratiam praeceptoribus habent, immo potius iniuriosius tractant (18, 21, 55)? Cum qui correctione indigent, omnem fidem monitori tribuere, cum eo tamquam amicorum optimo arcana animi vitia communicare, eique totos se committere, errores et animi infirmitates et ea omnia de quibus dubitant (47) omnino patefacere debeant (28, 39, 40, 41, 42).

D. Cum autem Philodemus statuerit blandam et lenem et comem et urbanam admonitionem (I sqq.) quasi quoddam fundamentum esse libertatis dicendi, cumque una adfirmaverit praeceptores sanandi peritissimos esse debere, hoc est manifestum sapientem modo indole neque aspera neque inurbana (I sqq.), auctoritate et doctrina[1]) praeditum (X sqq.), bonisque moribus ornatum (46), optime libertate dicendi uti posse (cf. 1). Quem enim eo aptiorem ad castigandos alios, etiam nobiles, etiam philosophiae studiosos (VIII sqq.)? Hoc posito, Epicureus noster falsi nominis sapientes, asperam et severam et continuam et acerbam paedagogorum rationem vituperat et repellit, qui a praeceptoribus philosophis longe distent (75 sqq.), cynicorum obiurgationes in omnes et omnia toto corde respuit (III), suae disciplinae sectatores, quod pravas discipulorum cupiditates libere et moderate reprehendant, multis laudibus commendat, ad coelum extollit (15, 20, 45).

Ut in aliis operibus[2]), Philodemus rerum materiem ex

---

1) rerum praesertim quae ad usum pertinent [cf. Galeni libellum π. ψυχῆς παθῶν κ. ἁμαρτημάτων].

2) περὶ σημείων καὶ σημειώσεων et aliud opus Pap. 1389 [cf. Susemihl, *Gesch. d. griech. Literatur in d. Alexandrinerzeit* II 276—277 n. 216. 217]; fortasse περὶ ὀργῆς [cf. ed. Wilke praef. p. XXVI sqq.]

Zenonis Sidonii[1]) Epicurei scholis depromptam κατ' ἐπιτομήν exposuit; quod et divisione libelli in capita[2]) facta[3]) (ut in collegio dictati) rursus confirmatur. Ceterum idem libertatem dicendi vel corrigendi et alibi commendavit[4]), et hunc libellum laudavit; peculiariter igitur eum adamasse videtur.[5]) Argumentum Plutarchus quoque saepius persecutus est, ut ex „Moralibus" patet.

Nonnullis locis consiliis optimis me adiuverunt Sudhaus, Mewaldt, Mutschmann, quibus gratias ago quam maximas.

A. OLIVIERI.

---

1) cf. Susemihl o. l. 261—264; Crönert, *Kolotes u. Menedemos* p. 175 sq. Nachträge; id., *Die Epikureer in Syrien,* Jahresb. des österr. archäol. Inst. Bd. IX, 149.

2) quae in editione subsignavi.

3) cf. Mutschmann, *Inhaltsangabe und Kapitelüberschrift im antiken Buch,* Hermes XLVI (1911) p. 95, 1.

4) cf. Philod. *de pietate* 147, 24 sqq.; *de ira* XXXV, 33; XXXVI, 10 sqq.; XXXIX, 16 sqq. Wilke, etc.

5) cf. *de ira* XXXVI, 11 sqq. W.: ἀ|π̣ο̣δώϲουϲι φα[ντ]αϲίαν | ὀ̣[ρ]γίλων, οἷϲ ἡ φυ̣ϲικ[ὴ (sc. ὀργὴ) καθ]|ὰ π̣ροείπαμεν πρόϲεϲ|τ̣[ι] μᾶλλον, ἢ παρρηϲι|α̣[ϲ]τικοὶ μᾶλλόν εἰϲι, δι' | ἃ̣[ϲ] α̣ἰτίαϲ ἐν τῶι Περὶ ⟦π̇⟧|π[αρ]ρηϲίαϲ λόγωι κατε|τάξαμεν. cf. fr. 58 huius editionis et Pap. 1082, 11, 1—7; v. Crönert, *Kolot. u. Mened.* 127 (adnot. 534).

Φ̣ΙΛΟ̣ΔΗ̣ΜΟ[Υ]

ΤΩΝ ΚΑΤ ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΕΞΕΙΡ
ΓΑϹ̣ΜΕΝΩΝ ΠΕΡΙ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΒΙ
ΩΝ̣ ΕΚ ΤΩΝ ΖΗΝΩΝΟ̣[Ϲ ϹΧΟ]Λ̣ΩΝ

[·]

Ο ΕϹΤΙ̣ Π̣ΕΡΙ Π̣ΑΡΡ[Η]ϹΙΑϹ

SIGNORUM EXPLICATIO

I. EDITIONIS [1]

<table>
<tr><td>—, ∾ paragraphus ad sinistram subter versus clausulam continentis initium posita
>, ∠ capitis clausula eodem modo notata
⊥ clausula vel capitis claus. eod. modo notata</td><td>a librario</td></tr>
<tr><td>* spatium unius fere litterae vacuum in pap. relictum
[ααα] litterae coniectura pro oblitteratis positae
⟦ααα⟧ litterae deletae
⟨ααα⟩ litterae additae
$\underline{\alpha\alpha\alpha}$ litterae incertae
α̣α̣α̣ litterae papyri mutilae sed non dubiae
. . . litterarum reliquiae aut incertae aut ambiguae aut minimae etc.</td><td>ab editore</td></tr>
</table>

II. NOTARUM

pap. = papyrus
dis^{a} = designatio quae in papyrorum *Officina* servatur
dis^{b} = designatio edita
A. H. = ed. neapolitana

---

1) Ubi nulla fit mentio, supplementa ex editione neapolitana repetita sunt.

fr. 1 ὑποπῖπτον γὰρ δὴ καὶ τό τινας μήτε συναισθάνεσθαι τὰς ἁμαρτίας, μήθ᾽ ὃ συνφέρει διαγινώςκειν, ἀπ[ιςτ]ε̣ῖν ποεῖ. * καθόλου τ᾽ ἐπιπαρρηςιάζεται coφὸc καὶ φιλόcoφoc ἀνήρ, ὅτι μὲν cτοχαζόμενος εὐ̣[λ]ογία[[ι]]c ἔδε[ιξ]ε παγίως

2 ὀργίλως] οὐ̣ [διατίθετα]ι coφὸc πρὸc τοὺc κ̣[ατ]αcκευαζομένους· ἂν δὲ μὴ πρ]ὸ̣c τοῦτο χωρῆ⟨ι⟩, πῶc δὴ τολ]μήcoυcιν ἕκαcτ]οι μὴ π[άνυ ἀν]έχεcθαι > τὴν παρρηcίαν; οἰκονομηθήcεcθαι δὲ καὶ τὸ δεῖν οἰ]κ̣εῖον ἐπ[...]υντων

3 εἴδωλον [ε]ὖ προcφέρωνται, * καὶ [περὶ τ]οῦ̣ μ[ηδέποτ᾽ ἀπογινώc[κειν μηδ]ὲ πάντα διαλαμβά[νειν ἐν τ]ῶι π]ροcφέρειν τὴν παρρη[cί-

fr. 1, 2—3 CYN|AICΘAICЄCЄCΘAI dis[a b] CYN|AỊCΘ̣AI.ЄCΘAI pap. 5 ATI...CIN C̲ C̲OM dis[a] A.I..CιN..ƆM.. dis[b] (ἄ[ξ]ι[ον] cυ̣γ-[γν]ώ̣μ[ηc A.H.) AΠ[...]CIN ΠOЄI pap. ἀπ[ιcτ]ε̣ῖν ποεῖ supplevi 9 correxi et supplevi

fr. 2, 1—2, 4, 5 (δὴ), 6 (π[άνυ), 9 supplevi 4 sc. ad iram

fr. 3, 1—4, 5—6 (παρρη[cί|α]ν), 8 supplevi 4 ΠANTЄ pap.

α]ν εἰρ̣ή̣καμέν πο̣υ, καὶ περ]ὶ τῆϲ ἀδοξίαϲ τῆϲ̣ παρὰ τοῖϲ] πο̣[λ]λ̣οῖϲ κα[ὶ] π̣ερὶ τοῦ τῶν ο̣ἰκείων ἀ[πο]ϲ̣παϲμοῦ

4 καὶ τὴν [μὲν διάπτω̣ϲιν ἐν μηδενὶ τιθέμεν[ο]ϲ, ἐν μεγά[λ]ω[ι] δὲ τὴν ἐ̣[πιτυ]χίαν. * [οἵ] δ' ε̣ὐεργετ̣[ή]ϲ̣αντεϲ̣ ἀπ̣[ὸ ϲ]ε̣βαϲμοῦ τὸ[ν] ϲοφὸν εὐγε̣ν̣[είαϲ δ[.]..[...]νεϲ.[...] ὥϲτε πῶϲ ἀπ̣οϲτήϲ[ονται] τῆϲ τούτων ϲωτηρ[ίαϲ ....] μὴ καὶ Ἐπ̣ί̣κουροϲ ϲ[

5 ταῖ]ϲ π[επαρρηϲι̣αϲμέναι̣ϲ τῶν ἀνδ[ρ]ῶν φω̣ν̣αῖϲ ἐνθουϲιάζοντε[ϲ]. ἔξεϲτι δ' ἐκ τῶ[ν] εἰρημ[έ]ν̣[ω]ν ἀν[αιρε]ῖϲθα⟨ι⟩ καὶ τὸ πῶϲ ἔχει[ν] δεῖ πρὸϲ παρρηϲίαν τὸ[ν ϲφοδρ]ῶϲ ἀ̣ν̣τέχο̣[ν]τα π̣αρρηϲίαι. *

---

fr. 3, 6 ЄΙ/ΛΚΑ..Ν dis[a] ЄΙΜΧΑ/ ЄΝ pap.
fr. 4, 1, 4, 5 (ἀπ̣[ὸ ϲ]ε̣βαϲ-), 6 (εὐγε̣ν̣[εί-), 8 supplevi 7 Δ[.]ΓϹ, ΝЄϹϹ pap.
fr. 5 (magna pars huius fr. hodie deleta est in pap.) — 1 ταῖ]ϲ supplevi 1—4 (ἐνθουϲιάζον|τε[ϲ) docet Philodemus, ut vid., viros sapientes, qui adversus hominum vitia libertate utantur, veluti numine afflatos habendos esse (A. H.) 2 -ϲι̣αϲμένο̣ιϲ pap., corr. A. H. 5 ΑΝ[...]ΙϹΘΑ dis.[a b], deest in pap., supplevi 7 ..Ο.....ΟΙϹ Ν dis.[a] ΤΟ̣[pap. [τ]ὸ[ν ἐν πολλ]οῖϲ ἀ[ντέ- A. H.; τὸ[ν ϲφοδρ]ῶϲ ἀ̣ν̣[τέ- supplevi

6 τῶι] μὲν̣ ἁ̣μαρτή[cαντι παρρηciάc[ε]ται, τῶι δὲ καὶ̣ [πικρ]ότηταc ἀποδιδόντι̣. διὸ κ̣αὶ Ἐπί̣κ̣ο̣υροc, Λε[οντ]ε̣ώc διὰ Πυθοκλέα πίc[τιν] θεῶ[ν] ο̣ὐ̣ παρέν̣το[c,] Πυθοκλεῖ μὲν [ἐ]π̣ι̣τ̣ιμᾶι μετ̣ρίωc, πρὸc δὲ ⟨αὐ⟩τὸν γράφει [τ]ῆ̣ν̣ λα̣μπρὰν καλουμέ̣ν̣ην ἐ̣πι̣c̣[τολ]ήν, λ̣α̣β̣ώ̣[ν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ] Πυ̣θ̣[οκλ. . .

7 πρὸc δὲ τοὺc μᾶλλον τῶν ἁπαλῶν ἰcχυροὺc καὶ τοὺc πλεῖόν τι τ]ῆc ἐπιcτάcεωc δεομένουc ἐπιτίνει, πρὸc δὲ τοὺc ἰcχυροὺc καὶ μόλιc, ἂν ἐγκραυγαcθῶc[ι], μεταθηcομένουc καὶ τῶι cκ̣λ̣ηρῶι χρήcεται τῆc παρρηcίαc εἴδει· * καὶ γὰρ

---

fr. 6, 1, 2 (ἁ̣μαρτή[cαντι), 3, 6, 7, 9 (excepto [τ]ῆ̣ν̣), 11 (ἀρχὴν), 12 supplevi 5, 8 suppl. Crönert 6 ΠΥC vid. et Crönert πίc[τιν correxi 9 ΔΟΞΟΝ Crönert, Μ[ῦ]ν Usener
fr. 7, 7 supplevi μ]ε[μν]ηcομένουc A. H.

---

fr. 6, 5 Usener o. l. 148, 12; 346, 15; Crönert, *Mus. Rhen.* LVI, 621 cf. εἰ γὰρ καὶ Λεον[τεὺc (ita scripsi, -τιον Usen.) π]ρὸc Ἐπίκ[ουρον] εὐφήμωc π[ερὶ θε]οῦ κα[ὶ π]ρεπόντω[c] διελήλυθ[εν] Philod. V. H.² I 119, Usener o. l. 147, 10 sqq. 8 sqq. . . . δεῖ δὲ μηδέτερον παθεῖν, ἀλλ' ὥcπερ ἄλλῳ τινὶ καὶ τῇ παρρηcίᾳ τὸ καλὸν ἐκ τοῦ μετρίου λαβεῖν Plutarch. *Quomodo adul.* etc. 25 [66 D]; παρρηcιάζεcθαι. . . . μετρίωc ib. 22 [66 F], etc.

8 διὰ καινὸν τὸ π[ρό]cωπ̣[ο]ν
ὧι προcπέπονθ[ε καὶ] τού-
του̣ παρεφά̣π[τ]ε[ται πρ]οcχα-
ρακτηρικῶc· τ̣[ι]ν̣[ὲc γὰ]ρ ἥδι-
ον καὶ ῥᾶ⟨ι⟩ον ἀγν̣ο⟨ο⟩ύντων
θεραπεύονται [τ]ῶν καθη-
γουμέν[ων ἐφ' ο]ἷc cυνεν-
πίπτουcιν εἰc ἃ ποιοῦcι[ν.
> ἔcτιν δ' ὅτε φήcε[ι] λέγειν
τ̣[ι]νὰc τῶν φίλων καὶ δι[α-
κελεύ̣εται φυλ[

9 καθ]όλου̣ [δ' ἁμαρτημάτων ἐκεί-
νων τ[ά]δε καὶ τάδ[ε] καὶ ἅ-
π̣ε̣[ρ ὁ] Ἐπίκουροc Λεοντίου
π̣υ̣νθά[ν]εται πρ̣[οcυ]ποc-
τήcεται πρὸc Κολ̣ώτην.
> ἐπεὶ καὶ μετάξει ποτ' ἐ-
φ' ἑαυτὸν ὁ coφόc θ' ἁμάρ-
τημ' ἄν̣ετον ἐν τ[ῆι] νεότη-
τ̣ι̣ γ̣ε[γ]ονέ̣[ν]αι

10 τὰ πολλὰ μὲν
> διαφι̣[λ]ο̣τεχν[ή]cει τοιούτ̣ω̣[ι

---

fr. 8, 1—8 supplevi 1 ΔΙ..Ι ΚΟΙΝΟΝ dis[a] ΔΙϽ ΚΟΙΝΟΝ pap. διὰ καινὸν dubitanter scripsi
fr. 9, 1—3, 4 (πρ[οcυ]ποc-) supplevi 4 π[υν]θά[νε]ται Usener 8 [ἄφ]ε[τ]ον A. H. 9 supplevi
fr. 10, 2—3 (τρόπω[ι]), 4, 6 (⟨ἐὰν⟩), 7 (οὐ) supplevi

---

fr. 8, 9; **9** cf. Plutarch. o. l. 31 [70 E]): ἔνιοι δὲ κομψότερον, ἄλλους ψέγοντες, ἐπιcτρέφουcι τοὺc cυνήθειc· κατηγοροῦcι γὰρ ἑτέρων ἃ πράττονταc ἐκείνουc ἴcαcιν. **9,** 2 Usener o. l. **144,** 30
fr. 10, 2 cf. Plutarch. o. l. 36 [74 D] περὶ τὴν παρρηcίαν φιλοτεχνεῖν.

τρόπῳ[ι. οὐ μ]ὴν ἀλλά ποτε καὶ ἁ[πλ]ῶς πο̣ήσεται τὴν παρ̣[ρη]ς̣ίαν, παρακινδυνευτέ[ον ε]ἶναι νομίζων, ⟨ἐὰν⟩ ἄλλως μὴ ὑπ[α]κούωσι[ν. οὐ μέντοι [γ]ε τοὺς [ὑπε]ρβα̣λλόντω̣ς̣ ἰσχυροὺς καὶ φύσε̣ι̣ κ[αὶ] διὰ προκοπὴν πα[ν]τ̣ὶ θυμῶι [κ]αὶ

11 μα̣̂[λλ̣[ο]ν εὐφραίνειν κ̣[αὶ] τ[ῆι ἐπ̣[ιζ]ητησομένηι [π]ερὶ αὐτοὺς ἐπαγρυπνήσει· * [μ]ετὰ δὲ ταῦτα κ̣αὶ τὰ πα[ρ]α̣κολ̣ουθοῦντα καὶ συναγ̣[αφθησόμενα δύσκολα τοιούτ̣οις̣ οὖ̣ς̣ιν ἐκθήσει πάλιν

12 κα[ὶ οὕτω φανερὸν π̣οιήσει τοῦτο τῶι τυγχάν]οντι τῆς π̣α̣ρ̣ρησίας· ἂν δ]ὲ μή, τὸ πο[νεῖ]ν οὐδ̣ὲν ἀνύσει πλέον, ἔτι δ' ἀθυμώσε̣ι, καὶ μὴ διὰ π[α]ν̣τὸς ἀοργήτω̣ς̣ π̣οήσεται τοὺ[ς λόγους.

---

fr. 10, 4 ⊦...ΥC dis.[a] ⊬...ΥC pap. ἁ[πλ]ῶc vel ἄ[λλ]ωc supplendum
fr. 11, 1—2 (μα̣̂[λ]|λ̣[ο̣]ν), 3 (ἐπ̣[ιζ]ητηcομένηι) supplevi
fr. 12, 1 (οὕτω φανε]|ρ̣ὸν), 4 supplevi 1—2 cf. fr. 13, 5—7

13 καθόλου δ᾽ ἐπὶ τọύṭ[ωι
βλα⟨ϲ⟩φ[ημοῦντ]ọϲ ἐκẹị̂νọυ μέμ-
ψεται, [τοὐναν]τίον δ᾽ ἐπὶ
ταῖϲ ἐ[ρεθιζούϲαιϲ τ]ọ̀ν νουθε-
τούμενον λύμαιϲ καὶ
φανερὸν κἀκείνωι π̣[ο-
ήϲει τ[ο]ῦτọ· ϲυνβαίνει
γὰρ τὴν διάνοιαν ἀπο-
ϲτρέφεϲθạι μέν, ὡϲ οὐχ ὑ-
γιᾶ] λέγοντοϲ [το]ῦ ἀντ[ι]λέγοντοϲ

14 ὥϲτε τῆι πρὸϲ τ[ὸ ϲφοδρ]ὸ[ν
ποιότη[τ]ι κεχρῆϲθαị, [ἐν ἧι
δ᾽ οὐκ ἔϲτι τὴν ἰδιότη[τ]α
καὶ τῶν φιλοφρόνων [.]φα
νων. ὅταν μὴ⟨ν⟩ παρελπίζη⟨ι⟩
τινὰϲ ἢ ϲφόδρα μεγάλῳϲ τὸν
ἴδιον ἐμφαίνη⟨ι⟩ δυϲχεραϲ-
μόν, οὐκ ἐπιλήϲεται ṭοῦ
φιλτάτου λέγω⟨ν⟩ καὶ γλυκυ-
τ]ά[του] καὶ τῶν ὁμοίῳν καὶ

15 καὶ δ[ιὰ
τί παụϲαμέṇῳν ἐπὶ ṭọ[ὺ]ϲ
ὑμ.[..]ϲ μεṭ[α]βήϲεται καὶ
τού[τοιϲ] δὲ π̣ῶϲ αὐτοῦ
τὴν ạ̓[νακ]άκχ̣εϲιν ἐṇηνο-

---

fr. 13, 1—2, 4 (ἐ[ρεθιζούϲαιϲ), 10 supplevi

fr. 14, 1, 2 ([ἐν ἧι), 9 supplevi 2 ἐν ἧι] vel ἐν οἷϲ 4 ΦΙ-ΛΟΦΡΟΝΩΝ Ϲ (litt. subs. canc. sep.) dis.[a] [ἀ]φα|νίζειν corrigendum? 5 μὴ⟨ν⟩ correxi, estne οὖν scribendum?

fr. 15, 3 ΥΜΙ[..]Ϲ pap. ὕμṿ[ου]ϲ?

χότ̣[αϲ] ἐ̣π̣ιδείξει; ϲ̣υ̣νελ[όν-
τι δ' εἰπεῖν οὕ̣τ̣ω̣ παρρηϲί-
αι ⟨χρήϲεται⟩ ϲοφὸϲ ἀνὴρ πρὸϲ τοὺϲ φί-
λουϲ ὡϲ Ἐπίκ̣ουροϲ καὶ Μη-
τρ̣όδω[ροϲ

16 μηδὲ
τότε δακνώμεθα μό-
νον, ἀλλὰ μέχρ̣ι ἂν καθα-
ρεύονταϲ ἐπιδείξωμεν
αὐτο[ύϲ]·* πείθειν δὲ καὶ δι-
ὰ τῶ̣ν̣ [ἔργ]ων, ἀλλὰ μὴ μό-
νον δ̣[ιὰ το]ῦ λέ[γει]ν, ὅτι τὴν
παρρ[ηϲίαν ϲπα]νίωϲ ἐνη-
νόχαϲι

17 χρωμένου καὶ [. . . . .].ι
τ̣ικηι καθόλου πάντων.
κἂν δ̣ι' ἄλλων [ἔτι μ]ᾶλλο̣[ν
ἡ παρρηϲία γένη̣ται, μὴ νο-
ε̣[ῖν τι]ν' οὕτω ἡ̣[ιρ]ῆ̣ϲθαι
χάριν δι[α]βολῆϲ [ἡ]μ̣ῶν, >
ἀλλὰ

18 ὦ παῖ, καθάπερ τρο[φ]ὴν
ἀλλοτρ̣ιοῦϲαν ἔ[κ]πτ̣[υε

fr. 15, 6—7 ἐ̣π̣ιδείξει — εἰπεῖν vidit iam Crönert 8 supplevi; an παρρηϲι⟨άζε-|τ⟩αι scribendum?
fr. 17, 1 ⌞I pap. 3 ([ἔτι), 5—6 supplevi
fr. 18, 1—3 inducit Philod. praeceptorem discipulo suadentem ut perversas doctrinas repudiet, quibus antea imbutus erat 10 ϲκώπτειν supplevi

fr. 15, 6 Usener o. l. 131, 13; Crönert o. l. 622 — Metrodori XXIV (p. 556) Koerte.

ἀταράχως. * ἐὰν δὲ μηδ' ἀγαπῶσι, πάσης τετευχότες τροφ[ῆ̣ς ἰδί]ας καὶ βοηθείας, ἕως δυνατὸν ἦν, ἀλλ[ὰ] καὶ βλασφημεῖν καὶ λ̣υμ̣α̣ίνεσθαι τὸν σ[ο]φὸν [τὸν] ὑφ' αὑτοῖς π[ει]ρ̣ῶνται [καὶ κ]ω̣μω⟨ι⟩δοῦντ[ες σκώπτειν

19 τοῦτ' ἐστιν, λέγεσθαι] πα[ρ'] ἡμῶν δεῖ, μ[ονίμου καὶ ἀκινή̣του καὶ τ[ὴν φύσ[ι]ν ὥσπερ κυνίδ[ιον τοῖς εἴκουσιν ἀγνώ̣[μονος· εἰ μὴ καὶ πονηροῦ π̣[οτε φαντασίαν, ἐ[ὰ]ν εὐτυχῆ[ι, δείξοντος, * ἔ̣τ̣ι δ' εὐεπί[φο]ρ̣ο̣ν αὐτὸν π̣α̣ρ̣α̣σχήσοντος ἄλλοις τὸ τὸν πολεμοῦντα̣ μ̣[ὲν ἀμύ]νεσθαι, * καὶ

20 φωνα̣ῖ̣[ς μετρίαις θεραπ]εύων, διὰ δὲ τὴ̣[ν προθυμία]ν αὐτῶν καὶ τήν, [εἴ γ' ἐδυνήθησαν, ὠφελίαν ἡμῶν, ἔ̣τι δὲ τὴ[ν] μ̣ερ̣ιζο-

---

fr. 19 describit, ut vid., Philod. indocilem et pessimam illorum indolem qui cuiusvis sapientis monita contemnunt (A.H.) 1 ([τοῦτ' ἐστιν), 2 (μ[ονίμου), 4—8 supplevi
fr. 20, 1—3 supplevi 2 θεραπ]εύων vel νουθετ]εύων

---

fr. 20, 5 Usener o. l. 97, 10 (cf. O. Voss, *De Heraclidis Pontici vita et scrip.* 61, Rostochii 1896)

Ῡ μένην συγ[ν]ώ[μ]ην ἐν ọἷς δ̣ιέπεσον, ὥς ἔν τ̣ε τοῖς > πρὸς Δημόκριτον ἵσταται διὰ τέλ̣ους ὁ Ἐπίκουρος κ[αὶ πρὸς] Ἡ̣ρ̣ακλείδην ἐν̣

21 ἕνεκα τῆς [εἰς τοὐναντίον μεταγ[ωγῆς, ὡς τοῦτ' αὐτὸ μόνον [ἀπεργαζομένου. τὸ δὲ πῶς ἐκεῖνος ἕξ[ει] ζωῆς, οὐδὲν πονε̣[ῖ,] καὶ [. . .]νουντος τηιδε [. .]ο[. . .]α̣ι σπανίως τε πάνυ χρ[ῆτ]α̣ι· καὶ πάσης ἀπο̣στρ[ο]φῆς περιγεγραμμένης καὶ κατάρα⟨ς κα⟩ὶ λοιδορίας ἁπάσ[ης] καὶ δ[ι'] ἀ̣πο[ν]οίας

22 με[ταθ]ήσ̣[ει το]σ̣ού- τους, [τῆς] τῶν ἰδιωμάτων αὐτ̣[ῶν ε]ὐ̣θηνήσεως οἰκονομο̣υ̣μένης πρὸς ταῖς ἄλλα̣ι̣ς, ἃς ὅ τε καιρὸς [κ]αὶ τὰ ⟨ἕτερα⟩

---

fr. 21, 1—3, 5 supplevi 11 supplevi

fr. 22 hoc Philod. demonstrare vid., sapientem, si magna dexteritate ac prudentia utatur, discipulorum indole facile immutata, ipsas animi qualitates e vitiosis bonas facere; atque hoc praeclarum commodum aliis addere honoribus, quos illis afferant tempus et similia (cf. A.H.) 1—2 το]σού|τους, [τῆς] supplevi 3 .ΙΘΗΝΗϹΕΩϹ pap. 4 ΠΡΩΤΑΙϹ pap., πρὸς ταῖς correxi 5—9 supplevi

---

fr. 20, 7 Crönert o. l. 622

πα]ραπ̣[λήcια] δίδ̣ωcιν α[ὐτοῖc, τι-
>μ̣αῖc. ἀγάγοι δ' ἂν ἴcωc π̣ο-
τ̣[ὲ] ὁ̣ co[φ]όc, ἂν ἦ[ι] cπανιωτά-
τη], πα[ρρ]η̣cίαν

23 cφάλματα προφέρων με-
τ]ὰ γέλωτοc ἢ τῆc κάκ[ι-
ο]ν περιπατούcηc co[βαρό-
τ]ητοc καὶ κακ̣ὰ [ἄ]λλα, τοὺc
νουθετουμένο̣[υc] κα[ὶ] θερ]α̣-
πεύει καὶ τὰc. . . . .
. . . .
. . . .
. . . . καὶ
πρὸc ὃν̣ ἔτ[υ]χε γινώ̣[cκων καὶ
ἐφ' ὧν ἔτυχεν, καὶ τῶ̣[ν πονη-
ρ̣ῶν οὐ cτοχάζεται.

24 καί ποτε μετ]ὰ τ̣ῶν ἄλλων
. . . .]οc ὁμιλήcαc, ἀπέφε-
ρε πολι]ὰν τὴν κεφαλήν, φή-
cαc ὡc] „ο̣ὐδ̣' ἂν αὐτὸc εἶπεν
πρὸc] ἄλλον" . . . .
. . . .
. . . .
. . . . 'Αλεξάνδρου

---

fr. 23 magna pars huius fr. deest hodie in pap. 1 ([cφάλματα προφέρων), 2 (κάκ[ι-) — 3 supplevi 2 TOIC ex diss. τῆc correxi **fr. 24,** 1 supplevi 2 Μητρόδωρ]οc supplendum? 3 (πο-λι]ὰν), 5 supplevi 4 αὐτὸc sc. Epicurus?

---

fr. 24, 8 Demetrii Poliorcetae exemplum vid. A. H., de quo cf. Plutarch. *Apophthegm. regum et imperat.* II p. 31 (ed. Bernard.) [183 B, C] 'Αποcτάντων δὲ τῶν 'Αθηναίων — ἐπιδίδωμι μεδίμνουc.

π]υ̣νθα̣νόμενοι πότερο]ν ἑλληνικῶϲ̣ αὐτὸν ἢ βαρ]βαρικῶϲ προϲαγορευτέον, κα]ὶ μυρί[ο]ιϲ ἄλλοιϲ

25 οὐ̣δ̣᾿ ε̣ἰ̣ϲ καιρὸν ἐνχρονί̣ζειν ἐπιζη[τ]οῦμεν οὐδὲ κα̣τ̣᾿ ἄ̣λ̣λ̣ον τρ̣όπον, καὶ τοῦ πῶϲ διὰ παρρηϲίαϲ ἐπιτενοῦμεν τὴν πρὸϲ αὐτοὺϲ εὔνοιαν τῶν κατ[αϲκε]υ̣αζομ̣[έ]νων παρ᾿ αὐτὸ τὸ πεπαρ̣ρηϲιάϲθα̣ι̣. * [χα]λεπὸν μ̣ὲν εἶναι το[ῦτο] διε[ϲά]φ[η]ϲ̣εν εἰ γε[. .]αιτο

26 ὥϲπερε̣[ὶ θεωρ̣ῶν παιδεύοντα, τοὺϲ ἐν τῶι κόϲμωι πάνταϲ ϲτυγήϲει. τιθῶμεν δὲ πρὸ ὀμμάτων καὶ τὴν διαφορὰν ἣν ἔχει κηδεμονικὴ νουθέτηϲιϲ ⟦ἀρ⟧ ἀ̣ρε̣ϲ̣κούϲη]ϲ̣ μέν, ἐπιει[κ]ῶϲ δὲ δ]ακν̣ο̣ύϲηϲ ἅπανταϲ ⟨ε⟩ἰρωνείαϲ. κ̣αὶ δὴ γὰρ ὑπ̣ὸ ταύ-

fr. 24, 9 ϲ]υνε[ρχ]όμενοι A. H. 10, 12 (-τέον κα]ὶ) supplevi
fr. 25, 5 THϹ pap. τὴν corr. iam A. H. 9—10 διε[ϲά-]| φ[η]ϲεν supplevi, fortasse est Zeno
fr. 26, 7 αρ dittographia

fr. 26, 6 λόγῳ δήκτῃ καὶ παρρηϲίᾳ κηδεμονικῇ καθαπτόμενοϲ Plutarch. *Quom. adul.* etc. 11 [55 B].

της ἔ[ν]ιοι δελεα[ζό]μ̣ενοι τὴν νουθέτηϲιν ἡδέωϲ ἀναδέ|χονται.]

27 τὸν θυμὸν] ἐν [τῆι παρ]ρηϲί[αι μὲν οὐκ ἀπεϲ[τρα]μμέ̣νον ἐμφαίνουϲ[ι]ν. πολλάκιϲ δὲ τὸ μ[. . .]ϲε καὶ οὐ [τ]ὴ̣ν ἐ[π]ί ϲοι διαλέ[γουϲ]ι̣ν τ[ε]θ̣α̣ρρηκότωϲ ἐπιφώ̣ν[η]ϲιν· „εἶτ̣ʼ ο̣ἴμαι κατὰ λόγον“. * ὡϲ παρὰ τοιούτων, ὁπόταν ἀκούϲ]ω̣ϲιν, [ἥ]κουϲιν̣ ἅτεροι καὶ

28 κἂν π[ε]ριδεικνύωμεν ἐπιλογιϲτικῶϲ, ὅτι πολλῶν καὶ καλῶν ἐκ φιλίαϲ περιγινομένων οὐδέν ἐϲτι τηλικοῦτον ὡϲ τὸ̣ ἔχει⟨ν⟩, ὧι τὰ[γ]κάρδ[ι]α̣ ̣τιϲ ἐρεῖ καὶ λ[έγ]οντοϲ ἀκούϲεται. ϲφόδ[ρ]α γὰρ ἡ φύϲιϲ ὀρέγεται πρ[ό]ϲ τιναϲ ἐκκαλύπτειν ἃ [ν]οεῖ. λοιπὸ̣ν̣ δὲ

---

fr. 26, 12 supplevi

fr. 27 Si leniter per blandam ironiam admoneantur discipuli, adfirmat Phil. eos non modo intelligere sapientem minime a se alienatum esse, verum quoque haud amplius audere illi confidenter atque arroganter respondere; immo potius suos agnoscentes errores longe alios fieri atque immutari (A. H.) 1, 5 supplevi 5 M[illegible]ϹЄ dis.[a] M. . .ϹЄ pap. μ[ῖϲ]ο̣⟨ϲ μειοῦϲιν πρόϲ⟩ ϲε supplendum?

fr. 28, 1, 6, 10 supplevi 9 δὲ] AC pap.

---

fr. 28 cf. Cic. *de amicitia* c. 6 „Quid dulcius quam habere — communicansque leviores“

29 καταρχῴ̣μεθα cή[με]ρόν
π̣ου καὶ α̣[ὐ]τὰc τ[ιθῶμ]εν
εἰc ἐκε[ί]ν̣ου τὴν [αἴcθ]η-
cιν· ὃ κα[ὶ] τῶν κω[μω⟨ι⟩δ]ο̣γρ̣[άφων
ἐμιμή[c]αντό τινεc εἰc-
αγα[γ]όντεc πρεcβύτ[αc], μ̣[ὴ
καλ̣ῶc μὲν ἀποθ[νή]⟨ι⟩cκον-
ταc, ἐλεοῦνταc δὲ τοὺc υἱ-
ο̣ὺ̣c̣ [αὐτῶ]ν̣ γηράc[κονταc.

30 ἀλλ' ἧττον ἐ-
π̣ιcτρέφε̣[ται] τῆc ἑαυτοῦ
βλ]άβηc ὅ̣ τε προcδεόμε-
νοc ἔτι πάνυ τῶν ἔξω-
θεν καὶ ⟨πᾶc⟩ τιc ἀπὸ τῆc δια-
θ̣έ[c]εωc, ἀ[κε]ίοιc, τῶι μὲν
ἀν[τ]ιταττ̣όμενοc, τὸ δὲ
καταποδ[ί]ζων, ἅτε προc-
ο̣ν̣ ὀδ̣υ[ν]η̣ρ̣όν. ἄχθεται
δὲ τά τ̣ε ἄλλα καὶ ἐπὶ ταῖc | [ἐπιτιμήcεcιν ἀλγεῖ.

31 τῶν]
νέων ο̣[ἱ μὲν διερεθίζονται,
ὅταν μέ̣[λ]λω[cιν ἐπιτιμᾶcθαι.
κἂν] α̣χα[ι]ῶι περι[βλη]θῶ-
cι, τούτου μὲν οὖ[ν] ἐπι-

---

fr. 29 huius fragm. multa hodie desunt in pap. 2 α̣[ὐ]τὰc sc. λύπαc; hic secundum Epicureorum placita dolorum tolerantiam, mortis contemptum suadere videtur Philod. (A. H.) 2, 3 (αἴcθ]η|cιν), 4 supplevi

fr. 30 et huius fragm. pauca tantum hodie exstant in pap. 5, 9, 10 supplevi 8 OTE pap. ἅτε scripsi

fr. 31, 1—3, 9 (διαγε̣[νό|μ]ε̣[νοί) supplevi 4 AXA dis.[a] \XA pap. Ἀχα[ι]ῶι(?) sc. Graeco pallio induti A. H.

ϲτ]ρεφόμενοι, τὸ λ̣ε̣γόμενον διὰ̣ [τῆϲ] π̣αρ[ρηϲία]ϲ δυϲχερῶ̣[ϲ προϲδέχονται, καὶ ἐπὶ τ̣[ού]τωι διαγε̣[νόμ]ε̣[νοί τιν]εϲ οὐκ ἔϲ̣θ' ὅπωϲ [καθηγη]τοῦ ἀκ[ούειν κατ' εὔνο̣ι̣αν τολ[μῶϲιν.

32 τινὲϲ δὲ λ]α̣βόντεϲ τὴν ἀρχὴν πάνυ] πόρρωθεν, ἔδο̣[ξαν ἐλθεῖ]ν̣ ἐπὶ τήν, εἴ ποτε γέ̣νοιτο̣, [ν]ουθέτηϲιν, ὡ̣ϲ ἄλλ̣ο̣ι [αἰ]φνίδιοι, καὶ π[αρὰ] προϲ[δοκία]ν π[άν]τ̣α ἰᾶ̣[ϲθαι δ]εδ[οκήκ]αϲι. τ̣ὸ δ' ἅπ[αϲι δε]δοκ̣[ημέ]νον, ὡϲ ὠφελήϲ]ετα̣[ι τὸ] κνίϲμα δε[νο̣τε̣ θ̣[. . . . .]ν̣εται καὶ καθ̣ί̣ϲτηϲι [τὴ]ν προκατ[

33 καὶ μηδὲ τὴν ἐλ]αχί[ϲτ]ην ε[ἰπ]εῖν αὐτοῦ παρὰ [τ]οῦτο [π]ρο⟦ϲ⟧κοπὴν καὶ καταγν̣[ο]ε̣ῖν, μηδὲ καθ' ἕκ[αϲτον] τῶν . εγο̣[των [δι]καίων· ἀλλ̣' ἔφη, κ[όϲμον ἐπ' ἄλ[λω]ν καὶ ϲὺν αὐτῶ]ι [δὲ τ]ὸ καλὸν

---

fr. 31, 11 καθηγη]τοῦ supplevi υ...ΙΩΤΟΥ dis.[a] ....Ο̣Υ pap.

fr. 32 τινὲϲ sc. sapientes 1—3 (ἔδο̣[ξαν), 8 supplevi 2 ΠΩΡΡΩΘΕΝ pap.

fr. 33, 1—2 ἐ[λ]αχί[ϲτ]ην supplevi 3 π]ρο⟦ϲ⟧κοπὴν scripsi 4 supplevi 5 ϽΕΓϹ dis.[a] ɔΕΓϹ pap. 6 ἔφη sc. Zeno

34 καὶ ἕξουςι
cφοδρ]ῶc ọ̓ [ἔ]χουςιν ἀφό-
ρητ]ον. ἴcωc ⟨δὲ⟩ τόδε cώ⟨ι⟩ζουςι
οὔτι χ]αλεπόν, εἰ μὴ καὶ
τὸ δ]εῖcθαι πρὸc πολλῶν
χαριε]ṇτίζεcθαι καὶ τὰc
τιμὰc ἔχ]ειν παρὰ πολλῶν
κωλύωcιν]

35 μ[άλιcτα δὲ ζητή]c̣ọμεν
νο[υ]θ̣ετεῖν, εἰ καὶ μὴ τῶι
cοφῷ̣ι̣ καὶ τῶι φ[ιλ]οcόφωι
παραπ̣λήcιον· * εἶτα πα-
ραμ̣εληθέντο[c] τινὸc τῶν
τοιούτων οὐ κ̣ωλύομεν
ἐπιμέμφεcθαι, [τ]ὸ δὲ διὰ
τὴṿ ποτε παράπτ̣ωc̣ιν ἁ-
πλῶ̣c διαβεβλ̣ῆcθαι πρὸc
τὸ cύνολ̣ọṿ ο[ὐ]κ [ὀ]ρθῶc
ἡγούμεθα. * [πᾶ]cι δ' ἡμῖν
μηδὲ τọ̀

36 καὶ τὸ δ[ι' ἀλ]λήλω̣ν cώ⟨ι⟩-
ζεcθαι πρὸc εὐφορ⟨ί⟩αν καὶ

---

fr. 34 hic docet Philod. haud fore sapientibus (cώ⟨ι⟩ζουcι) superbos et arrogantes discipulos corrigere admodum difficile, nisi assueti hi essent salse de multis iocari atque a pluribus honorari (A. H.) 2 (cφοδρ]ῶc), 3 (⟨δὲ⟩), 4 (οὔτι]), 5 (δ]εῖcθαι), 8 supplevi
fr. 35, 1, 5, 7, 11 supplevi
fr. 36, 1—2, 7, 9 supplevi

---

fr. 35, 7 sqq. cf. Plutarch. *Quomodo adul.* etc. 32 [70 E]: ἔτι τοίνυν εὐλαβητέον ἐcτὶν ἐν πολλοῖc παρρηcίᾳ χρῆcθαι πρὸc φίλον.... δεῖ γὰρ ὡc νοcήματοc οὐκ εὐπρεποῦc τῆc ἁμαρτίαc τὴν νουθέτηcιν καὶ ἀνακάλυψιν ἀπόρρητον εἶναι καὶ μὴ πανηγυρικὴν μηδ' ἐπιδεικτικὴν μηδὲ μάρτυραc καὶ θεατὰc cυνάγουcαν. κτλ.

μεγάλην εὔνοιαν ἐφόδιον ἡγουμένουϲ, * ἐπεὶ καὶ τὸ νεωτέροιϲ κατὰ τὴν δ[ι]άθεϲιν πειθαρχῆϲαί π[οτε, ἔτι δὲ] τὴν νουθέτηϲ̣ιν ἐνε[γ]κε⟨ῖ⟩ν δεξιῶϲ ἀγαθὸ]ν̣ καὶ πρόϲφ̣[ορον

37 μηδ᾿ ἀ[π]ὸ τῆϲ ἰδίαϲ κ̣[ατ]άρχεϲθαι βλάβ̣η̣ϲ, ὥ̣[ι]π̣ερ [το]ὺϲ πλείϲτουϲ γίνεται] τῶν̣ φιλολόγων ⟨ϲφάλλεϲθαι⟩, μ]ηδὲ ϲοβ[αρῶ]ϲ κα̣ὶ̣ [δι]α̣τεταμένωϲ παρρηϲιάζε]ϲθαι, μηδ᾿ ὑβριϲτικὰ] καὶ καταβλ[ητικά τινα μη]δὲ διαϲυρτικὰ [λέγειν] ἤ τι καὶ̣

38 μηδέπ̣ο̣[τέ τι κ[α]τ[αβ]λ̣ητικὸν ὅλω̣[ϲ

---

fr. 37, 3 (ὥ̣[ι]π̣ερ), 4, 5 (δι]α̣τε|ταμένωϲ), 7—8 (excepto μη]δὲ), 9 supplevi
fr. 38, 1—2 supplevi 2 κ[α]τ[αβ]λ̣ητικὸν sc. λέγειν

---

fr. 37—38 cf. Plutarch. o. l. 27 [67 E. F]: ...ὥϲπερ ἐκκαθαίροντεϲ ὕβριν ἅπαϲαν καὶ γέλωτα καὶ ϲκῶμμα καὶ βωμολοχίαν ἡδύϲματα πονηρὰ τῆϲ παρρηϲίαϲ ἀφαιρῶμεν....ἡ παρρηϲία δέχεται τὸ ἐπιδέξιον καὶ τὸ ἀϲτεῖον, ἂν ἡ χάριϲ τὴν ϲεμνότητα ϲῴζῃ, θραϲύτηϲ δὲ καὶ βδελυρία καὶ ὕβριϲ προϲοῦϲα πάνυ διαφθείρει καὶ ἀπόλλυϲιν· ib. 36 [73 E]: οὐδὲν ... ἄλλο ποιεῖ τὸν παρρηϲιαζόμενον ἥκιϲτα λυπεῖν καὶ μάλιϲτα θεραπεύειν ἢ τὸ φειδόμενον ὀργῆϲ ἐν ἤθει καὶ μετ᾿ εὐνοίαϲ προϲφέρεϲθαι τοῖϲ ἁμαρτάνουϲιν. ib. 36 [74 D]: δεῖ καὶ περὶ τὴν παρρηϲίαν φιλοτεχνεῖν, ὅϲῳ μέγιϲτόν ἐϲτι καὶ κράτιϲτον ἐν φιλίᾳ φάρμακον, εὐϲτοχίαϲ τε καιροῦ μάλιϲτα καὶ κράϲεωϲ μέτρον ἐχούϲηϲ ἀεὶ δεομένη (vide et ib. 25 [66 A]: ὀλίγοι μὲν... ἐκ πολλῶν εἰϲιν οἱ παρρηϲιάζεϲθαι μᾶλλον — τὸ λυπεῖν ἀχρήϲτωϲ καὶ ταράττειν περίεϲτι).

μηδ᾽ ἐ[πιτ]ẹταμένωι κ̣[αθόλου τόνωι, * μηδ᾽ ὀργιζομένουc ὑπομιμνή⟨ι⟩cκειν π̣οτέ, διότι καὶ αὐτὸ π]ολλάκιc ἐπιτιμώμενοι οἴc]ουcι, καὶ ὑ[π᾽ α]ὐτῶν τοιο]ύτων οἴcουcιν νο[υθετούμ]ενοι. * προcηκόντωc δὲ] π̣αρακαλ̣οῦντ̣α̣[c

39 μεμνῆcθαι δὲ τοῦ ἀ-]πρεπὲc εἶναι μὴ τοῖc] καθη]γ̣ουμένοιc [τὰ ἑαυτῶν ὅ̣[λ]ον ἐπι⟨ρ⟩ρίπτειν καὶ μόνοιc ἐκείνοιc ἐπέ[χει]ν̣, ὡc οὐδ᾽ ἐπὶ τῆc παραc̣κ̣ευῆc τῶν ἀγαθῶν, καὶ τοῦ τελέωc αἰcχρὸν εἶναι, τῆc μὲν τοῦ cώματοc θεραπ[ε]ί̣αc ἑαυτοῖc τι cυναντιλαμβάνεcθαι κα[ὶ μὴ τῶν ἰατρῶν ἐν ἅπαcιν ⟨ἔχειν⟩ χρείαν, ἐπὶ δ̣ὲ τ̣ῆc ψυ[χ]ῆ̣c̣ μ̣ὴ π̣ειρᾶcθαι | [τῆc τοῦ cοφοῦ νουθετήcεωc.

40 χρὴ γὰρ αὐτῶι δεικνύειν ἀνυ]π̣οcτόλωc τὰc̣ διαμαρ-

---

fr. 38, 5—6 ΥΠΟΜΙΜΝΗC|ΚΟΝΤ.C ΤΕ pap. ὑπομιμνή⟨ι⟩cκειν π̣οτέ scripsi

fr. 39, 1—2 (δὲ τοῦ — τοῖc]), 3 (τὰ ἑαυτῶν]), 13—14 supplevi

fr. 40, 1—2 χρὴ — δεικνύειν supplevi 3 διαμαρ|[τί]αc scripsi, ΔΙΑ... ιω ιι|[..]AC pap.

τί]αc καὶ κοινῶc εἰπ̣[εῖ]ν̣
ἐ]λαττώcειc. * εἰ γὰρ̣ [ἡ]γη-
c]άμενοc ἕνα τοῦτ[ο]ν [ὁ-
δ̣ηγὸν ὀρθοῦ καὶ λ[ό]γ̣ου
κα[ὶ] ⟨ἔργου⟩, [ὅ]ν̣ φ[ηc]ι cωτῆρ[α] μό-
νο[ν, κ]α̣ὶ̣ ἐπιφωνή[c]α̣c τὸ „τού-
του̣ [γ' ἑ]cπομένοιο“, παρέδω-
κεν [ἑαυ]τὸν θεραπε[ύ]ειν,
π̣ῶc ο̣ὐχὶ μέλλει ταῦτ', ἐν
οἷ]c̣ δ̣εῖται θεραπεύ̣cε-
ωc, δει]κνύειν̣ α̣ὐτῶι κα[ὶ νουθέτηcιν προc-
δέχεcθαι;

41 ἀλ-
λ' ἀναγκαίωc̣ τό τε λαθραι-
οπραγεῖν ἀ̣[φ]ιλώτατον
δήπουθεν· ὁ δὲ μ̣ὴ προc-
α[ν]αφέρ̣ων φανερόc ἐc-
τ̣ιν περιcτέλλων καὶ ταῦ-
τα τῶν φίλων τὸ[ν ἐ]ξο-
χώτατ[ον·] καὶ π̣[λ]ε̣ῖ̣ο̣ν̣ ο̣[ὐ-
δὲν ἔcται κρύπ̣τ̣οντοc·
ο̣ὐ γὰρ ἓν ἔλαθεν. * ὄν[τωc

42 καὶ τῶν
cυνήθων δ̣ὲ [π]ο̣λλοὶ μη-

fr. 40, 8 ⟨ἔργου⟩, [ὅ]ν̣ φ[ηc]ι supplevi 9 κ]α̣ὶ̣ supplevi 9—10 τούτου̣ [γ' ἑ]cπομένοιο ex Hom. K 246; cf. Philod. π. τοῦ καθ' Ὅμηρον ἀγαθοῦ βαcιλέωc XIV 30 Oliv. 14 κα[ὶ — προc-δέχεcθαι; supplevi
fr. 41, 8 π̣[λ]ε̣ῖ̣ο̣ν̣ supplevi
fr. 42 magna pars huius fragm. desideratur hodie in pap. hic docet Philod. nil disciPulo prodesse, si sua errata praeceptori celare velit; plures enim e familiaribus illius vitia sponte aperient (A. H.)

νύcουcιν ἐθελονταί πωc, οὐδ’ ἀνακρίνοντοc τοῦ καθηγουμένο[υ δ]ιὰ τὴν κηδεμ[ονία]ν̣ κα̣ὶ̣ καθόλου

43 γενηcό[μενον] φιλότροπον· εἰ δὲ [ἀγαθ]ῶν, πῶc οὐχὶ καὶ τῶν κακῶν; ὡc γὰρ ἕνεκεν εὐφρ̣οcύνη̣[c] ἐκείνων, οὕτω καὶ τ̣ούτων προcήκει cυνπαθίαc χάριν, δι’ ἣν βοη̣θούμεθα. *

44 π̣ρ̣οcεκκάουcι[ν, ὅταν ἐ̣ν̣έχωνται τοῖc α[ὐτοῖc, κα[ὶ] μὴ φιλοῦcι μηδ’ εἰδόcι διορθοῦν μηδὲ πείcουcι τοὺc πολὺ κρείττουc, ἀντὶ τοῦ καθαρεύοντι καὶ cτ̣έργοντι καὶ κρείττονι καὶ γινώcκοντι θεραπε̣ύ[ε]ιν. ἄν τε μετὰ δ[εξ̣[ι]ῶ̣ν, [χ]ω̣ρὶc τοῦ τἀπίχειρα κάλλιcτα κομίζεc̣θ̣αι,

fr. 42, 3 ΕΘΕΛΟΝΤΑΝΕC pap. ἐθελονταί πωc scripsi

fr. 43 in hoc fragm. discipulos inducit Philod., ut vid., loquentes et se excusantes, quod magistrorum mores non modo bonos, sed pravos imitandos suscipiant, praesertim cum ab illis valde diligantur (cf. A. H.) 2 ΦΙΛΟ.ΤΡΟΠΟΝ pap.

fr. 44, 9 (δ[ε-) — 10 supplevi 10—11 cf. Philod. *de ira* XII, 18—19 Wilke.

45 με-]
τὰ̣ πολ̣λ̣ῆ̣c πεπ[ο]ιθήcεωc
ἄλλουc νουθε̣τή̣cομεν
καὶ νῦν καὶ διαπρέψαν-
τεc̣ οἱ καθ[ηγη]τῶν οὕτωc
ἀπότομοι γενηθέντεc·
καὶ̣ τὸ cυνέχον καὶ κυρ̣ι-
ώτ[α]τον, Ἐπικούρ̣ωι, κα-
θ' ὃν ζῆν ἡ⟨ι⟩ρήμε̣θα, πει-
θαρ̣χήcομεν, ὡ̣c καὶ παρ|[ρηc. . . .

46 εἰ τὰ ὑπ]ο-
πτευόμενα π[ε]ρὶ το[ῦ c]ο-
φοῦ, καὶ κοινῶc̣ τ[ο]ῦ κ[α-
θηγουμένου, καθάρcε-
ωc δεῖται. πῶc γὰρ μιcεῖν
τὸν ἁμαρτάνοντα μὴ
ἀπογνώ[c]ιμα μέλλει, γι-
νώcκω[ν] αὐτὸν οὐκ ὄν-
τα τέλε[ι]ο̣ν καὶ μιμνή⟨ι⟩|[cκων,
ὅτι πάντεc ἁμαρτάνειν εἰώ-
θαcιν;

---

fr. 45, 5 supplevi
fr. 46, 1 εἰ etc. sc. nil est quod metuat discipulus, ne odii causa ab institutore obiurgetur (A. H.), si etc. 9 (μιμνή⟨ι⟩|[cκων) usque ad **11** supplevi

---

fr. 45, 7 Usener o. l. 325, 26; Crönert o. l. 622.
fr. 46 cf. Plutarch. o. l. 32 [71 E. F]: παρρηcία δὲ παντὸc ἀνδρὸc ἤθουc ἴcωc δεῖται, καὶ τοῦτ' ἀληθέcτατόν ἐcτιν ἐπὶ τῶν ἑτέρουc νουθετούντων καὶ cωφρονιζόντων λεγόμενον. . . . ἐλαφροῦ δὲ καὶ φαύλου τὸ ἦθοc ἀνθρώπου λόγῳ παρρηcίαc ἁπτομένῳ περίεcτι προcακοῦcαι τὸ „ἄλλων ἰατρὸc αὐτὸc ἕλκεcιν βρύων." eiusdem vel Ps.-Plutarchi *de liberis educandis* 7 [4 B]: διδαcκάλουc . . ζητητέον τοῖc τέκνοιc, οἳ καὶ τοῖc βίοιc εἰcὶν ἀδιάβλητοι καὶ τοῖc τρόποιc ἀνεπίληπτοι καὶ ταῖc ἐμπειρίαιc ἄριcτοι etc.

47 τοιαῦτα λα̣[λεῖ πρὸc] ἡμᾶc.
δ̣ι̣ὸ cυνφέρ[ο]ν̣ [τ]ὰ̣ διcταζό-
μ̣ενα μεταδιδόνα[ι·] τὰ
τοίνυν [πρ]ὸ̣c [παρρηc]ία[ν
οὕ]τωc διατ̣ι̣θέν̣[τεc τ]ά τε

48 πα[ρρηc]ιάζεcθαι δ' ἡ⟨ι⟩[ρήμε-
θ' ἀ[παθῶc], οὔτ[ε διὰ] φι-
λήcεωc τοῦ λαλεῖν ὑπὲρ
τοῦ πάθο̣υ̣[c], ὥcπερ ἔ[ν]ιοι π[οι-
οῦcι τῶ[ν ἐρ]ώντων, ὅτ[αν κα-
ταλέγε[ιν] τ̣[ὴ]ν μοῖράν τι-
ν̣οc ὅμο̣ιόν̣ [τ'] εἰπεῖν ὑποc̣π̣ά̣-
cωcι cυν̣δειπνοῦντεc. ἄλ[λα
δ̣ὲ τάξιό[λ]ογα κατ̣[ὰ τῆ]c δια-
θ̣έcεωc· ἐὰν δ' ἐξετάζη⟨ι⟩ καὶ

49 ἐπαι]νεῖc-
θαι τὸν Ἡ̣ρακ̣λ̣είδην, ὅτι τὰc
ἐκ τῶ[ν] ἐνφαν[η]cο̣μένων
μέμψειc ἧττο[υ]c τιθέμε-
νοc τῆ[c] ὠφελία[c] αὐτῶν,
ἐμήνυ̣εν Ἐπικούρωι τὰc
ἁμαρτίαc· καὶ Πολύαινοc

---

fr. 47, 1, 2 (cυνφέρ[ο]ν̣), 4—5 supplevi   3 μεταδιδόνα[ι sc. communicare cum sapiente

fr. 48 laudare hic vid. Philod. suae disciplinae philosophos, quod pravas discipulorum cupiditates libere reprehenderint, non aliis rationibus permoti (cf. A. H.)   2 supplevi   ΦΙ ΔΗCΕΩC pap.   5 ἐρ]ώντων supplevi   ΟΥ[pap. ὅτ[αν scripsi   κα-]|ταλέγε[ιν supplevi   8 ἄλ[λα et 9 κατ[ὰ τῆ]c supplevi

fr. 49, 4 ΕΝΦΑΝ.ΩΜΕΝΩΝ dis.ᵃ ΕΝΦΑ].C]ΜΕΝΩΝ pap.

---

fr. 49, 1 sqq. Usener o. l. 151, 17; Crönert o. l. 622.

δὲ τοιοῦτος ἦν, ὅς γε καὶ Ἀ- πολλωνί]δου ῥα⟨ι⟩θυμοῦν- τ]ο̣[ς, ἐφοίτ]α̣ πρὸς Ἐπ[ί]κουρον.

50 ἀλ[λὰ καὶ τὴν δυςωπίαν ἡμᾶς πε- ριςτῆναι· * διά[β]ολόν τε > γὰρ ο̣[ὐ]χ ἡγήςετ̣[α]ι̣ τὸν ἐπι- θυμοῦντα τὸν φίλον τυ- χεῖν διορθώςε̣ω̣ς, ὅταν μὴ τοιοῦτος ᾖ⟨ι⟩ τις, ἀλλὰ φιλόφιλον· τὴν γὰρ διαφο- ρὰν ἀκριβῶς ἐπ̣ί̣ς̣ταται τὴν ἐ̣ν τούτοις̣, ἐὰν δὲ μὴ με̣τ̣αδιδῶ⟨ι⟩ κ[ακό]φιλον καὶ̣ φιλόκακον [κ]α̣[ὶ] τοῦ τε

51 ἀκ̣[ού]ςει̣ μᾶλ̣λον, [ἅ- μα καὶ θεωρῶν ἡμᾶς κα[ὶ ἑαυτῶν γινομε̣ν̣ο̣υ̣ς̣ κα- τηγ̣ο̣ρους, ὅταν [τ]ι διαμα[ρ- τάνω̣μεν. * τὸ δὲ τοὺς πλείονας ὑποφείδεςθαι > ποιοῦν, μὴ καὶ αὐτοὶ δια- βληθῶςιν, οὓς χ̣ρὴ καθά- πτεςθαι τοῦ φρονοῦντ̣[ος κακῶς

fr. 49, 9—10 supplevi
fr. 50, 12 κ]α̣[ὶ supplevi
fr. 51, 1 ἀκ̣[ού]ςει̣ (sc. discipulus) supplevi

fr. 51 cf. Plutarch. o. l. 33 [71 F]: ἐπιεικέςτατος ἂν εἴη τρό- πος ὁ ςυνεμπλέκων καὶ ςυμπεριλαμβάνων ἁμηγέπη τῷ ἐγκλήματι τὸν παρρηςιαζόμενον.

52 μ[ᾶ]λ̣λον, ἀ̣λλὰ [μὴ τὴν ἴϲην
μετροῦντεϲ, ἵνα θ̣[η]ριωθ̣[ῶ-
με̣ν πρὸϲ αὐτούϲ (οὐ γὰρ
π̣ε̣[ρὶ] φ̣[ι]λίουϲ οὐδὲ περὶ ν[ε-
ωτ̣έ̣ρουϲ γίνεται ταῦ-
τα), * μηδὲ τοῖϲ καθηγη-
τα̣ῖ̣ϲ̣ π̣ροϲτροχάζοντεϲ,
ἵνα δ[ο]κ̣ῶμεν αὐτοῖϲ εὐ-
νοεῖ[ν], ἅ τιϲ εἴρηκεν κα-
τ᾽ αὐτ̣ῶ̣ν ἢ πε[πο]ί̣η̣κ̣εν ἀπα[γ-
γέλλ̣οντεϲ, καὶ ταῦτα κα-
τὰ ϲ[υ]νήθων, μ̣ηδὲ κατ̣[α

53 εἰ
ἄ̣ρα κατὰ τ̣ρόπ[ον] ϲυλλογι-
ζόμεθα. * εἰ καὶ πρὸϲ τοὺϲ
ϲυνκαταϲκευαζομένουϲ
τὰ ἑαυτῶν καὶ τὰ ἀλλή- >
λων προοίϲονται. πρὸϲ
τοίνυν τοὺϲ ϲυνκαταϲκευ-
αζομένουϲ λέγειν τὰϲ̣
ἰδίαϲ ἀγνοίαϲ εὐλαβῶϲ̣
ἑκτέον. ἔνιοι γὰρ οὔτ᾽ ὠ-
φελήϲουϲι βάθ̣ουϲ ἐϲτε-
ρημένοι ϲυ[ν]έϲεωϲ τάχα

54 καὶ ϲτορ-
γὴν π̣ρὸϲ ἡμᾶϲ τήνδ᾽, οἵηϲ

fr. 52, 1—6 sapientes reprehendit Philod., qui adolescentes asperius tractent (A. H.) 2, 4 (φ[ι]λίουϲ), 10 (πε[πο]ίηκεν) supplevi

fr. 54 videtur Philod. idem, quod superiore fragmento, argumentum persequi. Nimirum ostendit sapientes sua errata confitentes haud eandem, quam ipsi praestent, a discipulis benevolentiam expectare posse (A. H.)

ἰδεῖν †ειαν† οὐ προσφερο-
μένους· * ἐνίοτε γὰ[ρ οὔ-
τοι μᾶλλον ὠφελοῦ[σι
τῶν ἐν τῶι λόγω⟨ι⟩ ῥυ[θμι-
κῶν, καὶ θᾶττον ἂν δ[ιαρ-
ραγείησαν ἤ τι προσ[θεῖ]ναι
τῶν οὐ δεόντων ἐκ [πο-
λυχαρο[ῦ]ς ὁμοιώ[σεως· καὶ
περὶ τῶν συνή[θων

55 κα[ὶ δι-
δ]όναι παρρησίαι τὰ πε-
ρὶ αὑτοὺς ἐπὶ τῶν κατα-
σκευαζομένων, τίθε-
σθ[α]ι παρ' Ἐπικούρωι καὶ χά-
ριν διορθώσεως. * οὐ μὴν
ἀλλ' εἴ τω⟨ι⟩ φίλον, λεγέσθω[[ι]]·
„διὰ τί τῶν μὲν ἐξ ἀφρο-
σύνης ἁμαρτημάτων
χάριν διορθώσεως ὁ
παντὸς ἁγνεύων [[οὐδ' ἂν]]
οὐδ' ἓν ἂν προσενέγκ[αι|το;"

---

fr. 54, 3 locus corruptus; fort. βίαν corrigendum, et verba οἵης — βίαν ab aliquo poeta petita (cf. A. H.) censenda 8, 11 supplevi

fr. 55 Philodemus Epicuri respondet adversariis, qui illum eo nomine accusabant, quod a suis discipulis et amicis, quibuscum una domo simul vivebat, cuncta e propriis bonis ad alendam familiam suppeditari vellet; ostenditque iure Epicuro licuisse ab iis, quos instituens ab errore liberaverit, emendationis mercedem postulasse (A. H.) 1—2 supplevi 4 TЄΘЄ|CΘ[A]I pap. 8 ΔIO pap. διὰ correxi 11 οὐδ' ἂν dittographia 12 supplevit Usener

---

fr. 55, 2 sqq. Usener o. l. 325, 18.

56 εἰ ἡμῖν δοκεῖ διαπεσεῖ-
cθαι κατὰ] ṭὴν [τελειότητα
τοῦ] λ̣ο̣γιcμοῦ π̣[ροειλημμένοιc.
ν[ῦ]ν οὐχ ἡμ[ῖν] δοκεῖ δια-
πε̣cεῖcθαι π̣ροειλημμέ-
νο̣[ι]c τε κατὰ λογιcμοῦ τε-
λειότητα καὶ φρονήcε-
ωc· ∗ καθὸ δὲ καὶ τὸ μὴ
τυχε̣ῖν τοῦ τέλουc καὶ τὸ
παρελθεῖν [ἐκ] τῶν οὐ δυ-
ναμένων διὰ παν̣τὸc
ἀ̣ν̣θρώπωι φ[υ]λ̣αχθ̣ῆναι,
διαπ̣εcεῖcθαι καὶ ἐν παρ|[ρηcίαι οὐκ ἀδύνατον.

57 κἂν μὴ]
κατειλήφηι ἐρ[ῶν]ταc
ἢ καταc[χ]έτουc κακ̣ίαιc
τιcίν, ἀλλὰ c̣ημειωcά-
μενον. εὐλόγιcτα δὲ cτο-
χαcτὰ μὴ διὰ παντ⟨ὸc⟩ ἀ-
π̣οβαίνειν οἷα κατηλπίc-
θη, κἂ̣ν ἄκρωc ἐκ τῶ̣ν̣ [ε]ἰκό-
των cυντίθηται τὰ τῆc
εὐλογία[c, δεῖ γ]ε κὰ̣ν θέc[ει
ὁμολογῆcαι, διότι λόγο̣c
αἱρεῖ κατενχ̣ειρεῖν ∗ καὶ

58 ὅ-]
θεν ὥ[c] ὀργίζε[τ]αι δι̣᾽ αὐ-

fr. 56, 1—4 (ν[ῦ]ν), 13 (οὐκ ἀδύνατον]) supplevi
fr. 57, 1 (μὴ), 6, 10 supplevi
fr. 58 magna pars huius fragm. hodie desideratur in pap.
2 ὀργίζε[τ]αι sc. sapiens, non quod reapse ira percitus sit, sed ut de discipulorum erratis conqueratur, eosque diligentiores in iis cavendis efficiat (A. H.)

τὸ τ[ὸ αἰτ]ιᾶcθαι πρός τινων
ὀργιcθῆṇαι, καὶ παρρηcιά-
cεται δ[ι]ὰ τὸ ποῆcαι παρρη-
cιάcαcθαι πρὸc αὐτούc, οὐ-
κ ὀλι⟨γ⟩άκιc δὲ κατὰ μεικτὸν
τρόπον διαπ̣τ̣[ώ]c̣ε̣ω̣c̣ γε-
νομέ[ν]ηc. * ἐπιcτήcειε
δ᾽ ἄν τιc, εἰ δυναμένου βελ-
τίονο̣[c] μειωθῆ[ν]αι διὰ̣ [μα-
κρότητα χρόνου, φοβού-
μενο[c μ]ή τι μέγα cυνβῆ⟨ι⟩

59 [ἔ]c̣τι δ᾽ ὅτε καὶ φιλοc[ο-
φίαc ἀ̣ποcτήcεται, τάχα
δέ̣ πο̣υ καὶ μιcήcει τὸṿ
cοφόṿ, ἐνίοτε̣ δ᾽ ὑποίcε[ι
μέν, ο̣[ὐ]δὲν δ᾽ ὠφεληθήcε-
ται, διαλαβόντοc ὠφελη̣-
θ̣ήcεcθαι. * καὶ ταῦτα cυν-
π̣εcεῖται, φημί, διὰ πολ-
λ̣ὰ̣c̣ α̣[ἰ]τίαc· ἢ γὰρ ἀcθενε̣[ῖ]c̣
ὄντεc̣ ἢ γενόμενοι ⟦δ᾽⟧ ἀ-
ν]α̣λ̣θεῖc ὑπὸ τῆc παρρη̣cίαc

60 καὶ κατηξίωc̣[άν τινεc
π̣αρρηcιάζεcθα̣[ι πρὸc
τοὺc τοιούτ[ουc, ἄλλο]ι δέ,
τῆc πικ̣ρα̣̂c πα[ρρηcίαc] ὁ-

fr. 58, 3 (τ[ὸ), 8 supplevi
fr. 59, 2 ἀ̣ποcτήcεται sc. discipulus sapientis obiurgationem minime perferens 6 existimante sc. *sapiente* 10 δ᾽ expunxi 10—11 Α|[Ν]Α̣Λ̣ΘΟ. pap. ἀ|[ν]α̣λ̣θεῖc scripsi
fr. 60, 1 (τινεc]), 3 (ἄλλο[ι), 12 supplevi

μοιότητα πρὸc τὴν [λοι]δορίαν ἐχούcηc, ὡc λοιδορούμενοι καὶ ἀπὸ δυcνοίαc·
πολλοὺc δὲ καὶ γόητεc ἄνθρωποι μετὰ τὴν ἀνάταcιν ἐγλαβόντεc ἀποδιαcτρέφουcι ποικίλαιc φιλοφροcύναιc κατ[ε]πάιcα[ντεc.

61 ἐλύ[π]ηcε τὸν νουθετούμενον ἀγνώcτωc τοῖc πέλαc διὰ π]ᾶ[ν] καὶ μηδ' ἂν ἱλαρῶc εὐθὺc ἕνεκα τῆc φάcεωc ὀδυνᾶcθαι· * ἐνίοτε δ' ἀναπλαcθὲν εὐτύχημα, πολλάκιc δὲ καὶ φανερὸν [ἄ]λλοιc γενόμενον, ἔλαθ[ε]ν καθηγούμενον, * εἰ
μή [τ]ι οὐκ ἀπρόcωπον διαλήcεται cυνπαραληφθὲν

62 ἐπιτιμώ]μενοc ἢ φθον[εῖν] ἢ χλευάζειν ἤ τι πάcχειν τῶν τοι[ο]ύ-

---

fr. 61 his verbis ea videtur subiecta esse sententia, sapientem, qui discipulum moneat iratus, etsi non palam, sed clam proximis, tristitia tamen illum afficere; quod sane non fieret, si hilariter et leniter ⟨et pacate⟩ reprehenderet. Additque Phil. interdum fictum aliquod crimen a sapiente verum existimari atque idcirco discipulum obiurgare (A. H.) 4, 11 supplevi
fr. 62 ἐπιτιμώ]μενοc sc. discipulus 1—2, 5, 11—12 supplevi

---

fr. 60, 8 cf. Plutarch. o. l. 22 [63B]: πονηροὺc καὶ ἀνελευθέρουc καὶ γόηταc etc.

τω̣ν· [φά]ναι̣ δὲ κ[α]ὶ̣ τὸ δ̣[οκεῖν ἄλ[γι]ο[ν] δι᾽ αὐτ̣ῶν ὥcπερ εὐκαταφρονήτων διορθ̣οῦcθαι· εἰ μὴ καὶ τὸ παρρηcιάcαc̣θαί ποτε τὸν cοφόν, οὐδ[ὲ]ν̣ αὐτ̣ῶν ἡμαρτηκότων, π̣α̣ραλογιcθέν̣τα καὶ πα̣ρρ̣[ηc]ίαν ἴcωc ἀτ]όπ̣[ωc διὰ πολλὰc] αἰτίαc | [προcφέροντα.

63 οὐ-]χ ἡμαρτηκὼc [εὑρεθήcεται. παραπλήcιον γάρ ἐcτιν ὥcπ̣ε̣ρ εἴ τ̣ιc ἰ̣α̣τρὸc ὑπολαβὼν διὰ cημείων εὐλόγων προcδεῖcθαι τουτονί τινα κενώματοc, εἶτα διαπεcὼν ἐν τῆι cημειώcει, μηδέπο̣τε πάλι κενῶcαι το̣ῦτον ἄλλη⟨ι⟩ νόcωι cυνεχόμενον. * ὥcτε ν̣ο̣[ῶ]ν̣ καὶ δι᾽ αὐτὸ τοῦτο πάλι π[αρ]ρηc[ιά]cεται.

64 κ̣αὶ μηδὲν π̣[εράνα]c πάλι χρήc]εται πρὸc̣ [τ]ὸν α̣[ὐ]τόν. * εἰ δ᾽ ἡμαρτηκὼc οὐχ ὑπήκουcε τῆc παρρηcίαc, πάλι παρρηcιάcεται· * καὶ γὰρ ἰατρὸc ἐπ̣[ὶ] τῆc αὐτῆc νόcου διὰ κλυc̣-

---

fr. 63, 1—2 supplevi 11 OCΓE Ṇ Ọ . Ṇ pap. ὥcτε ν̣ο̣[ῶ]ν̣ scripsi

fr. 64, 1 supplevi χρή|[c]εται sc. παρρηcίᾳ 2 (α̣[ὐ]τόν), 7 (πάλ[ι]), 8 (κε]νοῖ), 12 supplevi

τῆ]ρος οὐδὲν περάνας, πάλ[ι
κε]νοῖ. * καὶ διὰ τοῦτο πάλ[ι
π]ạρρησιάσεται, διότị πρό-
τερον οὐḍὲν ἤνυσε, καὶ
πάλι πο̣ήσει τοῦτο καὶ πά-
λιν, ἵν᾽ εἰ μ̣ὴ νῦν ἀλλὰ νῦν | [τελεσφορήσηι.

65 εἰ δὲ]
παρρησί]ạι χρήσεται π̣[άλιν,
φạνẹ[ῖται] οὕτως ἐφικέσ̣θαι.
πολλάκι δ᾽ ἀντιστρόφως,
ποτὲ δὲ καὶ ποήσας, ἢ ἐξ-
ῆς πρότερον ἡ δευτέρ[α,
τάχα δ᾽ ἡ τρίτη τελεσφορή-
σει· * καὶ τότε, τοῦ πάθους
ἀκμάζοντος, ἀπειθήσạς,
νῦν, ἀνέντος, μετακληθή-
σεται· καὶ διὰ τοῦτ᾽ ἀπειθ̣ή-
σας, ὅτι προσ̣βάλλει ḍị[αλ]ή-
σ]εσθαι τἀνα[ντ]ία ψ[ε]υσθείς, [νῦν μετακλη-
θήσεται.

66 καὶ
πρότερον ἀπειθήσας, ὡς ἀλλο-]
τρίαν ὑπερ[βάλλων συμ-
φοράν, ὕ̣σ̣τ̣ẹρ[ο]ν δ᾽ [ἀπαγο]ρεύ-
σας, πειθαρχήσει τῆ[ι νο]ụθε-
τείαι· * καὶ [τ]ọ̣τε συṿ[ε]χ̣όμε-

fr. 64, 12 τελεσφορήση vel περάνη, ἐπιτύχη etc.
fr. 65, 1—3 supplevi 3 φạνẹ[ῖται] scripsi ΦẠṆЄ . ΓΑΡ pap., sed ΓΑΡ ad aliam columnam pertinere videtur 4 sc. *audiet* repugnanter 5 ἢ ἐξ|ῆς scripsi Η C̣Ξ̣. . |ΤΗC pap. 6 ἡ δευτέρ[α 7 ἡ τρίτη sc. παρρησία 12—13 supplevi
fr. 66, 1—3, 5, 13 (ἀṿ[τ]ιδοκẹ[ύ]ων), 15 supplevi

νοϲ τοῖϲ ἐκχα̣υνο[ῦ]ϲι πάθεϲιν ἢ κοινῶϲ ἀντ̣ικρούουϲιν, εἶτα κουφιϲθείϲ, ὑπακο̣ύ̣ϲεται· * καὶ τότε τυχὼν τῶν διαϲτρεφόντων, νῦν οὐ τεύξετα[ι]· καὶ πρότερον ἀν̣[τ]ιδοκ̣ε̣[ύ]ων, κα[ὶ] το̣[ῦ]το̣ πλανω[δ]ῶϲ οὐ πεπόηκεν, ὕϲτερο[ν] φωραθεὶϲ κα[ὶ] | εὐφρονῶν ποήϲει.

67 ἅμα̣ [καὶ] τὴν ϲυνοίδ̣[η]ϲ̣ι̣[ν ἐπιταθηϲομένην οὕτω[ϲ, τήν τ' ἐκ τῶν ἄλλων καὶ αὐτῶν τῆι προϲκαρτερήϲει ϲυνειδηϲάντων, ἐλαττωθηϲομένην δ', ἐὰν ταχέωϲ ἀποτρέπ̣[η]τ̣αι τῆϲ τοῦ διαπίπτοντοϲ βοηθείαϲ. * εἰ καὶ πρὸϲ τοὺϲ μὴ φέροντας παρ̣ρ̣ηϲίαν π̣[α]ρρηϲ[ι]άϲεται, καὶ πρὸϲ τὸν | [ὀ]ργίλον.

68 ποικίληϲ τε φ[ιλοτ]εχνίαϲ οὔϲηϲ, οἷ̣αν ἐπε̣ϲημηνάμεθα, καὶ τῆϲ κεραννυμένηϲ δαψιλέϲι τοῖϲ ἐ-

---

fr. 67, 1—9 observat Philodemus per monitionem nunquam intermissam augeri peccantium conscientiam, id est magis magisque suorum peccatorum conscientia homines torqueri et cruciari, praesertim cum alii assiduae obiurgationis sint conscii; qua ex re colligit semper adversus vitia libertate esse utendum (A. H.) 11 supplevi
fr. 68, 2 οὔϲηϲ sc. praeceptorum

παίνοις καὶ προτρεπομένης τἀκόλουθα τοῖς ἀγαθοῖς πράττειν, οἷς ἔχουσι, πῶς οὐκ ἂν τῶν τοιούτων ποιοῖτο τὰς ὑπομνήσεις; καὶ κατὰ τὰς δ[ι]δομένας δὲ ⟦τῆς⟧ πρὸς παρρησί[αν | ἀφορμὰς

69 πρὸς τοὺς ὅσον ἐπὶ τοῖς εὐλόγοις προσδοκωμένους οὐ[χ]ὶ σταθήσεσθαι, μιμούμενός τε τοὺς καὶ τὸν εὐλόγως νομιζόμενον οὐκ ἀπαλλαγήσεσθαι τοῦ νοσήματος θεραπεύοντας ἰατρούς, καὶ κ[α]θάπε[ρ] καὶ π[ροτρέπεται τοὺς εὐλόγω[ς

70 εἰ ἐπέρ-]χεταί τι καὶ μέχρις ἀρτίως εἰς τοὺς φίλους καὶ μάλιστα τοὺς καθηγουμένους, = πῶς χρήσεται τοῖς διὰ τὴν παρρησίαν ὀργίλως πρὸς αὐτὸν ἐσχηκόσιν;

H
fr. 68, 5—6 ΠΡΟΤΡΕΠΟΜΕ|ΝΟΥC pap. 9 ποιοῖτο sc. discipulus 10—11 supplevi 11 τῆς expunxi

fr. 69 censet Philodemus libertatem loquendi non modo esse adhibendam adversus errantes, quorum correctionem profuturam esse certis argumentis arbitramur, sed adversus omnes qui errent 3 supplevi σταθήσεσθαι sc. in errore

ἐπεὶ δ' ἐνίουϲ ϲυνβαίνει̣, πα̣[ρ]ρηϲιαϲαμένου τοῦ ϲ[ο]φο̣ῦ̣, [δι]ατί̣θεϲ̣θαι πρὸϲ̣ αὐτὸν ὀργίλωϲ, ἐὰν μ[ὲ]ν ἔνμονον ἔχωϲι τὴν [πα]ρ|[ρηϲίαν

71 θεωρήϲαϲ ὅ̣τ̣[ι κα]ταϲκευαζόμενόϲ τ̣' ἀπα̣ιϲχυνθείη, μετρίωϲ τε τὸ ϲυναντῆϲαν οἴϲει̣ καὶ οὐχ ὥϲ̣ ἀγένητον. προειδὼϲ τ̣ε̣ πολλοὺϲ εἰκὸϲ ἀπαυχενίζειν τῶν νέων καὶ τοῖϲ ἄλλοιϲ

72 (διὸ καὶ̣ Ἐπίκουροϲ πρὸϲ̣ Ἰδομενέα γράφει μέχρι τούτου ζ̣ῆν εὔ[χ]εϲθαι)· * καὶ παραδείξει πόϲοι κακῶϲ ἀ̣[π]ώ̣λο̣ντο παντὸϲ ϲτερόμενοι διὰ τὴν τοιαύτην διάθεϲιν τῶ̣ι̣ μετὰ̣ παρρηϲία[ϲ] ὁ̣μιλῆ[ϲαί τιϲι] κ̣αὶ πάντ]α δ' ὅϲα προ̣[ϲενεγκό]ντεϲ

73 νουθετεῖν, ἐπε̣ιδὴ [προϲηκόν]τ̣ω̣[ϲ δια-

---

fr. 71, 1—6 arbitratur Philod., ut vid., sapientem, licet quod acciderit moderate ferat, ne discipulum pudeat, haud tamen illud tamquam infectum ita silentio praeteriturum, ut nulla ne blanda quidem et leni monitione utatur (A. H)
fr. 72, 4 ζ̣ῆν vidit iam Crönert 9 (ὁ̣μιλῆ[ϲαί τιϲι), 10 supplevi

---

fr. 72, 1—4 Usener o. l. 141, 7; Crönert o. l. 622

τίθεται, καθάπ̣ε̣ρ ὁ Ἐπίκουροϲ ἐπ̣[ιφο]ράϲ τ̣[ι]ν̣[αϲ] πρὸϲ Ἀπο̣[λλ]ωνίδην ἐπ̣ό̣ηϲεν, ὥϲτε καὶ τοι[αῦτ'] α̣[ἰ]τ̣ιώμε[νοϲ,]

74 τοῖϲ ὕμ̣ν̣οιϲ ἐπαιρόμενοϲ· ὕϲτερο[ν δ' εἰ φιλόφρων ἐϲτὶν πρὸϲ ἡμᾶϲ, εἰ κατὰ τὴν εὔν̣οιαν ἐπιτεταμ̣ένοϲ, ε̣ἰ τῶν ἐνκαλουμένων ἀπηντλ̣ηκώϲ [τ]ι, κἂν μ̣ή̣τε δὲ ἅ̣[παν]τα τε[λ]ει[ούμενοϲ, εἰ καὶ πρὸϲ ἡμᾶϲ καὶ πρὸϲ [ἑτέρ]ουϲ εὐχα|[ριϲτήϲει;

75 γίν[εϲθαι τὰϲ [ἐ]πιτιμ̣[ή]ϲειϲ, ἀ[λλ' ο̣ὐ̣δὲ τὰϲ ὑπὸ τῶν̣ καθ[ηγουμένων. οἱ δὲ ϲυϲχ̣[ολάζον̣τεϲ οἴδαϲι̣ τ̣ὸ[[ι]] πλῆ-

fr. 73, 2, 4 supplevi 6—7 supplevit Usener
fr. 74, 3 ΦΙΛΟΦΡΟΝ pap. -ων correxi 2, 7, 8 (ἅ̣[παν]τα), 10 (εὐχα|[ριϲτήϲει) supplevi 7 [.]Ε pap., corr.
fr. 75 in hoc fragm. videtur Philod. discrimen statuere inter paedagogos, quibus suos liberos instituendos nobiliores homines tradebant, et praeceptores philosophos simulque docere illos in omnibus peccatis alumnos reprehendere, hos vero nonnulla errata haud arguere, vel quia minoris sunt momenti, vel quia, etsi gravia, vident tamen obiurgationem discipulos moleste ferre (A. H.) 5 τὸ[[ι]] scripsi

fr. 73, 3 sqq. Usener o. l. 138, 2; Crönert o. l. 622

θος ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν̣ καὶ παρέχουσιν αὐτο̣ὺ̣ς̣ κἀκε[ῖ]νοι διορθοῦσθαι. ταῦ̣τ̣', ἀ̣λ[λ'] οὐδ' ἐπὶ τούτων ἡ̣ παρρησία γίνεται

76 κ]αὶ τοῖς κ[αθηγουμένοις ἀ̣ν̣[άπτ]ου[σιν, οἷς †ἐχθήσουσιν οἳ† κατασ[κευα̣ζομένοις μετὰ παρρη̣[σίας, τὰ ἑαυτῶν ἁμαρτή[ματ̣α καὶ [ἄλλω]ν δ' ὑπο[θήσονται]

77 = 78 A. H. ἔνια τῶν ἔν τ̣ισ[ι τ̣όποις ἐπιδ̣εικνυμ̣[ένων π]ρ̣ὸ ὀ̣[μ]μάτων. * π̣αρὰ δὲ τῶν ζώντων οὐδενὶ τὸ ἴσον ⟨πρ⟩ο̣σαναθετέον ἁ̣μάρτημ' ἢ τοῦτό γε τῶν διὰ νουθετήσεω]ς

78 = 80 A. H. τὸ δ' ἐπὶ πᾶσι χωρὶς τοῦ π]εριέχειν ἄφιλον ἀσφα[λ]είας] καὶ δριμὺ μωρόν ἐστιν·

---

fr. 75, 9 ΤΑ ι L pap.

fr. 76 idem hic, quod superiore fragmento, argumentum persequi Philod. videtur 2 supplevi 3 ἐχθήσουσιν οἳ corrupta

fr. 77, 3 sqq. hoc Philod. adumbrare videtur sapientem, cum de graviore peccato discipulum admoneat, ne is pudore et moerore afficiatur, factum omnibus adiunctis spoliare, e quibus suspicari possint aequales, illud aliquem discipulum admisisse (A. H.) 1—3, 4 supplevi 5 ἁ̣μάρτημ' scripsi Α̣ΜΑΡΤΑΝ pap.

fr. 78, 1 τὸ δ' ἐπὶ πᾶσι sc. ἐπιτιμᾶν

ἐκ]ἀςτο[υ] γὰρ λογιζομένου,
το]ῦτο cυνβήcεται τὰ μη-
δε]νὸς ⟨ἄξια⟩ εἰδέναι τὸν cώ⟨ι⟩ζον-
τα

79=81 A. H. δύνηται [δ᾽] αὐτὸς ἢ
δι᾽ ἡμῶν ἢ δι᾽ ἄλλου τῶν
c[υ]cχολαζόντω[ν θ]ε[ρ]απευ-
θῆναι, * μηδὲ cυνεχῶc αὐ-
τὸ ποιεῖν, μηδὲ κατὰ πάν-
των, * μηδὲ πᾶν ἁμάρτη-
μα καὶ τὸ τυχόν, μηδ᾽ ὧν
οὐ χρὴ παρόντων, μηδὲ
μετὰ διαχύcεωc, ἀλλὰ cυν-
παθῶ[c] τ[ὰc ἁμαρ]τίαc ὑπο-
λαμβάνειν καὶ μὴ] καθυ-
βρίζειν μηδὲ λοιδορεῖ]ν ἐπὶ

80=82 A. H. διαφέρε[ιν] δὴ
αὐτῶν καὶ πρὸc καθ[ηγη-

---

fr. 78, 4, 6 supplevi
fr. 79, 3 θ]ε[ρ]απευθῆναι supplevi 4 αὐτὸ sc. arguere discipulos 10 (a τ[ὰc) — 12 supplevi
fr. 80, 1—5 cf. fr. 75, 76.

---

fr. 79, 4—5 cf. Plutarch. o. l. 35 [73 B]: αὐτὸc μὲν οὖν cφόδρα φυλάξεται τὸ c υ ν ε χ ὲ c καὶ φιλαίτιον ..... [C] ὁ δ᾽ ἐγκείμενοc ἀεὶ καὶ πανταχοῦ πικρὸc καὶ ἀτερπὴc etc. 5 sqq. cf. ib. [A]: τῷ δὲ φίλῳ προcήκει τὸ ἐκ τοῦ νουθετεῖν ἐπαχθὲc ὑπὲρ μεγάλων ἀναδέχεcθαι καὶ cφόδρα διαφερόντων. ἂν δ᾽ ἐ π ὶ π ᾶ c ι καὶ π ρ ὸ c π ά ν τ α δυcκολαίνῃ καὶ μὴ φιλικῶc, ἀλλὰ π α ι δ α γ ω γ ι κ ῶ c προcφέρηται τοῖc cυνήθεcιν, ἀμβλὺc ἐν τοῖc μεγίcτοιc νουθετῶν ἔcται καὶ ἄπρακτοc etc. 7—8 cf. ib. 32 [71 C]: ἐξίcτανται γὰρ ὑπὸ λύπηc καὶ ὀργῆc ἐλεγχόμενοι παρ᾽ οἷc εὐδοκιμεῖν ἀξιοῦcιν etc. 8—9 cf. ib. 33 [72 B]: ἐνδύεται γὰρ ἠθικῶc τὰ τοιαῦτα, καὶ μᾶλλον εἴκουcι τοῖc ὁ μ ο ι ο π α θ ε ῖ ν, ἀλλὰ μὴ περιφρονεῖν δοκοῦcιν.

τὰc ἀναλογίαν ἔχον[ταc,
ἔτι δ᾽ εὐνόω̣c πρὸc ἡ[μᾶc
διακειμένουc, ἀ[[νε]]νε-
κτέον α.[.]ε[.]ωcε κα[ὶ
περιαθρήcα[ντ]αc. * οὗτοι
γὰρ ὠνή̣[θηcα]ν ἀπροφα-
cίcτωc μὲν δ̣ιὰ τὴν ἀγά-
πηcιν, ἐ̣νπράκτωc δὲ δι-
ὰ τὴ[ν εὔνοια]ν̣.

81 = 83 A. H. εἰ cοφὸ̣c
τὰ περ[ὶ] αὑτὸν ἀναθήcε-
ται τοῖc φίλοιc μετὰ π̣[αρ-
ρηcίαc̣. * τὸ τοίνυν ὑπ᾽ ἐνί-
ων ἐν [τ]ῶι τόπωι τού̣τω̣[ι
ζητού̣μενον, εἰ cοφ[ὸc τὰ
π[ερ]ὶ̣ αὑτὸν· ἀναθήcετα[ι
το̣[ῖ]c φίλοιc μετὰ παρ[ρηcί-
αc]

82 = 85 A. H. πρὸc τὰc ἐπιτιμή̣[cειc
παρρηcιαζόμενο̣[c ὁ co]φ̣ὸc
οὐκ ἐπὶ πάντων κ[ἂι]τ̣᾽ εὐ[ερ-
γ]ε̣τήcειν πέποιθεν

83 = 86 A. H. κ]αὶ τὸ κα-
τα]λ̣έ̣[γειν] „κα[ὶ τ]ότε μὲν οὐ-

---

fr. 80, 6 Ac pap. 7 οὗτοι sc. discipuli 8, 11 supplevi
fr. 82, 3 κ[ἂι]τ᾽ supplevi
fr. 83 verba adolescentis discipuli, qui sane conqueritur se a praeceptore de illis peccatis moneri, quae nequaquam admisisset (A. H.) 1, 2 (excepto κα[ὶ τ]ότε), 3 (οὐ-|χ et τ̣[ὸ]), 5 (⟨αὐ⟩τάc), 7 (ἀλλ᾽ et ἐθε-), 8—10 supplevi

χ' ἥ]μαρτον, τ̣[ὸ] νῦν δὲ παρρησίας ἀξιώσει καταλαβών; εἰ̣ μ]ὴ νὴ Δία φοβήσεται ⟨αὐ⟩τάς· οὐ γ]ὰ̣ρ καὶ [π]ρ̣ώην ἡμαρτηκέναί] με λέγω, [ἀλλ'] ἔπεσο̣ν̣ [ἐθελο]ντὴς εἰς τ̣[ὴν] τῶν νέω̣[ν ἀμαθίαν καὶ διὰ το]ῦτο μαστιγοῦν με δεῖ"]

84=88 A. H. κ̣ἀνταῦθα ἐ̣πὶ φίλ̣ων πλε̣ιόνων ὑ̣[περο]κνουμ̣[ένη]ν ἕξει τὴν π̣[αρ]ρη[σί]αν κ̣αὶ πάλιν ἀν̣ε[λευθέ]ρ̣ως· * καὶ ἐφ' ὧν οὐκ ἐχρῆ ν[ου]θετ[ήσει], ἐφ' ὧ̣ν [δ' ἔτυ[χεν τ]ῆς [ἐ]πι̣τιμήσεω[ς μετ[ας]τ̣ήσεται· * καὶ τῶν̣ ἄλλω[ν δ]ὲ γι̣νομένου τι̣νὸς ἀ[ν]ε̣φοδεύτου πρότερον̣ ἢ παρεθέντος ἀθ̣εραπεύτου, μετὰ ταῦ̣τ̣' ἐ̣π̣ε̣[ιδὰ]ν γνωσθῆ⟨ι⟩ προνοίας γενομέν]ης ε[ὐ]λόγως

85=89 A. H. καὶ ταῦτα μὲν εἰς τὸν [αἰ]σχ[υ]ν̣ό̣[μενον καὶ πάλιν παρρησιάσ̣εσθαι

---

fr. 83, 5 ⟨αὐ⟩τὰς sc. ἁμαρτίας

fr. 84 censet hic Philod., ut vid., praeceptori magna opus esse prudentia, ne quid peccet in reprehendendis discipulorum vitiis; eoque magis, quod bene considerare oporteat variam illorum indolem et naturam (A. H.) 1—5, 6 (δ'), 10, 12—14 supplevi

fr. 85, 2 supplevi

καὶ πάλ[ι]ν εἴρηται. δ[ια]τ̣[ι-θέϲθω δ' ὅτ̣ι̣ καὶ τ[ῆι δια-θέϲει π[λ]ε[ῖ]ϲ̣τ̣ον ἑαυτοῦ τ[ού-των ὁ [κ]αθηγούμενοϲ ε[ὐη-μέρωι καὶ φιλοφίλωι [καὶ ἠ]π̣ί̣ω̣ι̣

86 = 90 A.H. διαθέϲ[εων] αἰϲ̣χ̣ρ̣ο̣[τέρων ἀ-με̣λῶν τ[ιϲ], τ̣ιθαϲε[ύειν προϲκαρτερητικῶϲ ἀν-θρώπ̣ουϲ εἰϲ φιλ[ότ]ηταϲ ἐ̣[αυ]τῶν καὶ τοῖϲ ἀ[πα]θοῦ-ϲι θερ]απεύε̣[ϲ]θαι πο[ικί]λωϲ βο]ηθοῦντεϲ [δι'] ἰατ[ρῶ]ν. * εἰ μ̣ὲν αἰδοῦϲ ἢ [φόβου ἕνεκεν

87 = 92 A.H. Ἡρα-⟨κ⟩λῆϲ δ' ὡ̣ϲ̣ μουϲιάζων καὶ ἐπ]ι̣ρ̣ρείπ̣των ἀγέλη⟨ι⟩ϲ πτηνῶν μ̣α̣θητῶν· * ἐ-ὰν δ' ἀνεκ[τὴ]ν̣ καὶ λήξειν

---

fr. 85, 8—9 supplevi
fr. 86, 1—2 supplevi 2 τ[ιϲ] sc. praeceptor 4, 6 (θερ]α-πεύε̣[ϲ]θαι), 7 ([δι'] ἰατ[ρῶ]ν), 8 supplevi
fr. 87 docet hic Philod. discipulos contumaces et quamlibet monitionem spernentes facile ad sanitatem esse redituros, si eos blandis et benevolis modis, qui eorundem ferocitatem emolliant, emendare sapiens studeat; atque ad id probandum callidum Herculis factum affert, qui musico sono delinitas Stymphalides aves veluti discipulas ad deserendam Arcadiam flexit (A. H.) 3 supplevi; vestigia sunt poetici sermonis 4 ἐὰν — προϲδοκω-[μ]ένην sc. contumaciam prae se ferat discipulus (A. H.)

---

fr. 85, 5 sqq. cf. Philod. *de ira* col. XXVII, 8—10 Wilke: τῆι γε μὴν ἀνεπιεικεῖ καὶ ἀνημέρωι καὶ τραχείαι διαθέϲ[ε]ι.

προcδοκω[μ]ένην, οὐκ ἀν-
⟨ε⟩ποργ̣ιεῖτα̣[ι τ]ὴν μιcοῦcαν
ὀργήν, ἀλλ̣ὰ̣ τὴν μεμφο-
μ]έ[νη]ν̣ τὰ[c] ἀβελτερίαc

88 = 94 A. H.
πῶc ἐ[πι-
γνωcόμεθα τὸν ἐνηνοχ[ό-
τα δεξ̣ιῶc παρρη[cία]ν καὶ
τὸν προcποιούμ̣[ε]νον; ἐ-
πιγγ̣ωcόμεθα τ̣οίν[υ]ν
τὸν ἐνη⟨νο⟩χότα δεξιῶ[c
π̣αρρ̣ηcίαν καὶ τ̣ὸ[ν π]ρο[c-
ποιούμενον, ἵνα καὶ φρα-
ζώμεθα προcέχοντ̣εc εἰ
παρ' ἡμῖν ἦν ἀλ̣α̣[ζ]ών. *

Col. I
[διαλαβεῖν] τ̣ὸ̣ν̣
ἀπὸ διαθέcεωc ἀcτεία̣c̣ [παρ-
ρηcιαζόμενον καὶ τὸν ἀ-
π]ὸ φαύληc. * ἔcτιν δὲ καὶ
τοῦ παρρηcίαν ἄγοντοc
ἀπὸ διαθέcεω̣c ἀcτείαc κα̣ὶ
τοῦ πάλ̣ιν ἀπὸ μοχθηρᾶc
φύcιν διαλ]αβεῖν. [κ]αί τινεc

---

fr. 87, 6—7 ἀν|⟨ε⟩πορ̣γ̣ιεῖτα̣[ι (sc. sapiens) supplevi
fr. 88, 1 supplevi
Col. I[a], 1, 8 (φύcιν]) supplevi

Col. I[a], 6 sqq. cf. Plutarch. o. l. 27 [67 F]: ἡ παρρηcία δέχεται τὸ ἐπιδέξιον καὶ τὸ ἀcτεῖον, ἂν ἡ χάριc τὴν cεμνότητα cῴζῃ. 37 [74 D]: οὔθ' οἱ νουθετοῦντεc ἀcτείωc τὸ πικρὸν καὶ δηκτικὸν προcβαλόντεc ἀποτρέχουcιν etc.

ἀπὸ μὲν ἀϲτείαϲ] πᾶϲ [τίϲ] π̣οτε εὐ̣νοῶ̣ν καὶ ϲυνετ[ῶϲ] κα[ὶ ϲυν]εχῶϲ φιλοϲοφῶν καὶ μέγαϲ ἐν ἕξει καὶ ἀφιλόδοξοϲ κα̣ὶ [δημαγωγὸϲ ἥκιϲτα καὶ φθόνου κ̣α̣θαρὸϲ καὶ τὰ προϲόντα μόνον λέγων καὶ μὴ ϲυνεκφερόμενοϲ, ὥϲτε λοιδορεῖν ἢ πομπε[ύε̣[ιν] ἢ [κ]αταβάλλε̣[ιν ἢ] βλάπ̣τ̣[ειν], μηδ' ἀϲ̣[ε]λγε[ί]αιϲ κ̣α[ὶ κολ]ακευ̣τ̣[ι]καῖϲ χρώ|[μενοϲ τέχναιϲ.

Col. II μηδὲ] γ[λ]ώ[ϲϲη]ϲ [ἀκ]ρ[ατ]ῆ̣[ϲ μηδὲ μεγ̣ψ[ίμοι]ρ̣οϲ (οὐδὲ [γὰρ ἀνόητοϲ̣ ὥϲτ̣[ε κ]ἂν [μι]κρά τ[ιϲ βλάψηι̣ [θυμ]ω̣θ̣ῆναι) μη̣[δ' ἐρεθιϲτὸϲ μηδὲ τραχὺϲ μηδὲ πικρόϲ. * ἀπὸ δὲ μοχθηρίαϲ ὁ τοῖϲ ἐναντίοιϲ κεχρημένοϲ. * εἰ δέ τιϲ ἐπ̣ι̣ζητώιη, πότερον ὁ ϲο-

---

Col. I[b], 1, 3 (ϲυνετ[ῶϲ]), 12 (μηδ' ἀϲ̣[ε]λγε[ί]αιϲ), 13 supplevi 6—7 ΦΘΟΝΟϹ pap. -ου corr. A. H.

Col. II[a], 1—7 μηδὲ etc. sc. qui libere loquitur ex urbana indole 1—5 ([θυμ]ω̣θ̣ῆναι) supplevi

---

Col. II[a], 7 ἡ . . . . ἀληθὴϲ καὶ φιλικὴ παρρηϲία τοῖϲ ἁμαρτανομένοιϲ ἐπιφύεται, ϲωτήριον ἔχουϲα καὶ κηδεμονικὸν τὸ λυποῦν, ὥϲπερ τὸ μέλι τὰ ἡλκωμένα δάκνουϲα καὶ καθαίρουϲα, . . . ὁ δὲ κόλαξ πρῶτον μὲν ἐνδείκνυται τὸ πικρὸϲ εἶναι etc. Plutarch. o. l. 17 [59 D]

φὸϲ εὐεπιφορώτερόϲ ἐϲ-
τιν]

εἰ μὲν πυνθάνο̣[ι-
το, τί μᾶλλον ἡ̣[δ]έωϲ πο-
εῖ, φανερόν τι ζητεῖ· φανε-
ρὸν γὰρ ὅτι τὸ μ̣ὲν ὑπερ-
ηδέωϲ πράτ[τει], τ̣ὸ δ' ὡϲ ⟨μάλιϲτα⟩
ἀηδῶϲ ὑ̣πομένει καὶ κα-
θάπερ ἀψίνθιον· ∗ εἰ δὲ πό-
τερον ποεῖ πλεοναζόν-
τωϲ μᾶλλον, οὐ[δ]έτερον
φήϲο̣[μεν]· οὐ̣δ̣ὲ γ̣ὰρ ἀ[νάγκη
προϲάγειν πάντωϲ τ̣[ὴν
<παρρηϲίαν· ∗ εἰ δέ, πότ̣[ε-
ρον οἴεται δεῖν

Col. III < π̣[ερὶ] μὲν οὖν το[ύ- >
των ἀπόχρη τ̣ὰ λελεγμέ-
ν̣α. [ζη]τουμένου δ', εἰ πα̣[ρ]αλ-
λάξουϲιν ἀλλήλων καὶ
ϲοφοὶ κατὰ παρρηϲίαν,
ῥ̣ητέο̣ν̣, ὅτι τοιαῦται μὲν
οὐκ ἔϲονται διαφορ[α]ὶ περὶ

Col. II[b], 1 πυνθάνο̣[ι]|το sc. τιϲ 2—3 πο|εῖ sc. sapiens 5 (⟨μάλιϲτα⟩), 10, 11 supplevi
Col. III[a], 3 supplevi

Col. II[b], 4 sqq. cf. Plutarch. o. l. 29 [69 EF]: ἐν τίϲιν οὖν ϲφοδρὸν εἶναι δεῖ τὸν φίλον καὶ πότε τῷ τόνῳ χρῆϲθαι τῆϲ παρρηϲίαϲ; ὅταν ἡδονῆϲ ἢ ὀργῆϲ ἢ ὕβρεωϲ ἐπιλαβέϲθαι φερομένηϲ οἱ καιροὶ παρακαλῶϲιν ἢ κολοῦϲαι φιλαργυρίαν ἢ ἀπροϲεξίαν ἀναϲχεῖν ἀνόητον etc. Cic. *de officiis* I, 38 6—7 cf. Philod. *de ira* col. XIV, 19—20 Wilke: καθάπερ ἐπὶ πόϲιν ἀψινθίου.
Col. III[a], 1—2 cf. Plutarch. o. l. 17 [59 A]

καὶ κ]ạθάπερ ἐντ̣[έχνως χοροδ̣[ι]δασκαλούντ[ω]ν, > ἐν φιḷοσοφίαι· καὶ τọ[ν] μὲν ἀκράχ̣ολον εἶναι κα[ὶ] κυνώδη πρὸς ἅπαντας, ὡς πάλιν ἄλλοι [τ]ινές εἰσιν· τ[ὸ]ν δ' ἀεὶ βληχρόν̣· καὶ τὸν μὲν εὖ κατὰ πᾶ̣ν, τὸν δ' ἐλλε[ι]πόντως κατά τι παρρησιάζεσθαι. π̣άντες γὰρ ὁμοίως καὶ φιλοῦσι κατ' ἀξίαν̣ ἑκάστου κạ̣ὶ τὰς ἁμαρτίας βλέπουσι καὶ τὰς διὰ παρρησίας]

Col. IV

πρὸ[ς συγκεχυμέ[νον ἢ πρὸς με]μειωμένον [ἢ] πρ[ὸς ἀνα]τεταμένον ἢ πρọ̣[ς ἄλ]ḷον αἰδημονέστερον̣ [ἢ] δ̣' ἄλ[λον ἀτε̣νέστερο[ν ἐκ] πολλῶ̣ν διοίσουσιν ἀλλήλω̣ν τε καὶ ἑαυτῶν νῦν ἢ νῦν.

οἶδεν βαθυτέρω̣ς [οἵα]ς πρὸς ἑκάτε-

Col. IIIᵇ, 1 supplevi
Col. IVᵃ, 2 (-κεχυμέ[νον et πρὸς) supplevi 3 NCϽC dis.[a] .·)ς pap. -νον correxi 7 διοίσουσιν sc. libertate utentes
Col. IVᵇ, 1 οἶδεν sc. sapiens 2 ΘΥΤΕΡΟCΤ.C dis.[a] ΘΥΤΕΡC....C pap. -θυτέρω̣ς [οἵα]ς supplevi

---

Col. IIIᵇ, 4—5 cf. Plutarch. o. l. 28 [69 C]: λέγεται . . καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς . . . . . παρρησίαν κυνικὴν καὶ λόγους τραχεῖς προσδεχόμενος.

ρον κοινότητας προϲοί- ϲο]ντα̣[ι] καὶ τελειω̣θέν- τεϲ· καὶ πάλιν οἶδ̣[ε]ν ⟨τίνεϲ⟩ ἐξ αὐλικωτέρων γονέ̣[ων εἰϲὶν ἢ ϲυνετράφηϲάν τ̣[ι- ϲιν οἳ παρρηϲίαν ἦγον ἐ- πιεικῶϲ πρὸϲ τοὺϲ ταπει- νο]τέρο̣υϲ· οἶδεν ⟨ἐξ⟩ ἴϲο̣υ ἧ[ν οἱ] πολ[λοὶ] καὶ τὴν γένε- ϲιν ἔϲχον καὶ τὴν ἐκ[τροφήν.

Col. V ὥϲτε θραϲέω̣[ϲ παρρηϲίαι χρῆϲο]ν̣ται πρὸ̣ϲ̣ [ἀργίαϲ κα]ὶ ἀ[να]βολ̣ά̣ϲ. [δι]ὸ ἀ[κρι- βέϲτεροι πῶϲ ὑπά[ρξουϲιν ἐν ϲπάνει τῶν πρὸϲ [εὔνοι- αν καὶ φιλίαν εὐθέτων > γενηθέντε̣ϲ̣ καὶ παρ[ὰ τὴν ἀπομίμ⟦ν⟧ηϲ̣ι̣ν δὲ τὴν πο- λυχρόνιον τῶν κα̣θηγηϲα- μένων; ϲφόδρ[α

κατὰ] τὸ καθηγεῖ[ϲθα]ι δ᾽ ἢ [τὸ κ̣[αθη]γήϲαϲθαι ο[ὐ]δ̣[ὲν Κλε- άν[θου]ϲ̣ οὐδὲ Μητρ[οδώ- ρο[υ] δ̣ι̣οίϲουϲιν (ὁ γὰ̣ρ ἐ̣φεϲ-

---

Col. IV[b], 4, 5 (⟨τίνεϲ⟩), 6, 10 (⟨ἐξ⟩ et ἧ[ν), 12 supplevi
Col. V[a], 1—3 (excepto ἀ[κρι-) supplevi 1 ΘΑΡϹЄω. pap. θραϲέω̣[ϲ correxi 3 δι]ὸ etc. arbitratur Philod. vulgares homines ac plebeios non posse meliores fieri et emendari, quippe qui diuturno exemplo paedagogorum eorumque institutione careant (cf. A. H.) 4 supplevi 8 ἀπομίμ⟦ν⟧ηϲ̣ι̣ν scripsi
Col. V[b], 1 (κατὰ]), 2—3 (ο[ὐ]δ̣[ὲν Κλε|άν[θου]ϲ̣), 4, 7 (πλείω]) supplevi

τηκῶς δαψιλεστ[έ]ραι χ[ρ]ή̣cεται δηλονότι) * καὶ παρὰ πλείω] χρόνον δὲ προcειληφότες πλειόνω̣ν ἱcτορίαν τῶν οὐ προcε[ιληφ[ότων π]εριτοττέρα[ι.

Col. VI δῆλον δὲ γέγονε ἐκ τῶν εἰ]ρημέ[νων, ὅτι καθ' ἕκαcτο]ν ὁ μὲ[ν] μακρά, [ὁ δὲ μικρὰ διοίc]ουc[ι]ν, ὥcπερ γ[υναικὸc μειράκ̣ιον̣ δ̣ια[φέρει ἑκάcτο]τ̣ε καὶ νε[ανίcκ̣ων γέροντεc ἅμ̣[α διοίcουcιν. * κἂν̣ ἦι δ' ὁ μ[ὲν ἀποφθεγματίαc μᾶλ̣[λον, ὡc Πολύ[α]ι̣νόν φη[cι] Μ[ητ]ρόδωροc, πολλάκι δὲ καὶ παρυποδύνων ὁμ̣ιλίαι μᾶλλον καὶ ποτιμώτεροc, ἔτι δ' ἀξιοπιcτότερο̣[c ἔ[cτ]αι.

κἂν ὁ μὲν ἥκι[c]τα παρρηcία[c] ἦι δεδεημένοc, ὁ δὲ δ̣ιὰ ταύτηc cεcω̣⟨ι⟩c-

---

Col. V[b], 5 δαψιλεcτ[έ]ραι et 10 π]εριττοτέρα[ι sc. doctrina 10 subaudi χρήcονται

Col. VI[a], 1—6 (ἑκάcτο]τ̣ε), 7 (ἅμ̣[α), 15 supplevi 3 sq. ὁ μὲ[ν] . . . [ὁ δὲ . . . . διοίc]ουcιν sc. sapientes libertate utentes 6 νε[ανίc]|κ̣ων et 7 διοί- suppl. Koerte

Col. VI[b], 3 ⸢ϹЄϹ.ͻϹ pap.

Col. VI[a], 6 sqq. Metrodori fr. 45 Koerte 8 sqq. cf. Cic. *de officiis* I, 29.

μένος, ὁ μὲν ἧττον, ὁ [δ]ὲ
μᾶλλον προcάγει τ[ι]· δι᾽
ὃ] τέλειοϲ ἐγ[έ]νετο. δι[ὸ
κ̣[α]ὶ Πολ[ύαι]νοc οὐ πάν̣[υ
δε]δεη[μ]ένοc οὐδὲ προc|[‿

Col. VII δ]ι̣ότι πρεcβύ-
τεροc ἢ καθηγητὴc ἢ πα-
τὴ]ρ̣ οὐ δεῖ παρεμβ̣άλλειν
κατα]φ̣ορὰc ὑπαρχούc̣[α]c
μὲ]ν cοφοῖ̣[c], καθάπερ τινὲc
κ]α̣ὶ ταύταc cυνκ̣αταριθμοῦ-
cιν]. γέγονε δὲ ἐκ τῶν εἰρη-
μέ]νων [δῆ]λον, ὅτι καὶ κα-
θ᾽ ἕκ]αcτο̣[ν] ὑπερέχονταc
ἄνδραc τε] καὶ δήμουc | [νουθετέον.

καταφορὰc cοφι]c̣τικὰc ἐ-
νίων̣ [πάντω]c̣ παραλλά-
ξουcι[ν]· ἐ̣φα[ρ]μόcαι γὰρ
μόνον δεῖ τὰ π̣λ̣εῖcτ̣[α] τῶν
ε̣ἰρημένων ταῖc τοιαύ- >
H τ]α̣ιc παρρηcίαιc. ἔργον
δὲ τοὺc ἐπιτομικῶc ἐξ-
εργαζομένο[υ]c πᾶν εἶ-
δοc ἀκρειβοῦν ὡc τοὺc ἂν
ἐλλι[πῶc] ἕκαcτον ἐξοικο-
ν̣ο̣[μ]ο̣ῦ̣νταc, [πά]ν̣[τα τ]ρό-

Col. VI[b], 5, 6 (ὃ]), 7 (κ̣[α]ὶ) supplevi
Col. VII[a], 5 ἂ]ν A. H. 6, 10 (τε] et νουθετέον]) supplevi
Col. VII[b], 3 παραλλά|ξουcι[ν sc. praeceptores 9 AKPEI . . . N dis.[a] A.PEI‿EIN sc. ἀ[κ]ρειβεῖν pap., correxi 10 supplevi 11—12 post τ]ρό|πον lacunae signum posui

πον† διατεθήcεται cοφὸc
ἀγόντων τ[ι]νῶ[ν] παρρηcί[αν

Col. VIII ποτὲ καὶ cοφὸc
πρὸ[c c]ο̣φόν· εἰ δ' ὁ [μὲ]ν̣ cο̣φὸ[c
καὶ γ̣ινωcκόμενο̣[c, τέ-
λειοc πρὸ̣c̣ τέλειον ἀπ[αντᾶι
(ὅ τι τέ[λ]ε̣ιο̣[c] καὶ ἀγνοούμ̣[ε-
νοc, καὶ τάχα γινωcκόμε̣-
νο̣c ὡ̣[c] cοφὸ̣c̣ πρὸc ἀ[γ]νοού-
μεν[ο]ν̣ καὶ φιλόcοφοc δὲ
καὶ φιλόλογοc). διότ[ι c]οφὸc
αἴνεcιν ἢ καταφορ[ὰ]c ὑπὲρ
αὑτοῦ λαμβάνων

ἴcωc
δὲ κ̣α[ὶ φιλ]οcτοργίαν ἔ- >
χοντεc ἰδιωτικὴν ἢ θέ-
λοντεc ἔ[χ]ειν ἔνιοι παρρη-
cιάcαιντ' [ἂ]ν πρὸc αὐτόν.
ἂν μὲν οὖν οἱ cοφοὶ γινώc-
κωcιν ἀλλήλουc, ἡδέωc
ὑπομνηc̣θήcονται πρὸc
ἀλλήλων̣ ἐν οἷc διεcαφή-
caμεν, ὡc καὶ ὑφ' ἑαυτῶν,
καὶ δή[ξον]ται δηγμὸ[ν

Col. VIII[a], 2 πρὸ[c c]ο̣φὸν sc. libere loquitur 10 AINЄωN pap. -cιν scripsi
Col. VIII[b] ἴcωc etc. sc. sapiens liberius loquetur, quam alii vulgarem benevolentiam habentes dicendi libertate adversus aliquem uti possint (cf. A. H.)

Col. VIII[a], 1 sqq. cf. cοφοὶ cοφοὺc cῴζουcιν, ἢν ὦcιν cοφοί *Tragic. graec. frgm.* N[2] p. 921, 422.

ἑαυτοὺ̣ς̣ τ̣ὸν ἠπιώτα-
τον καὶ χάριν ε⟨ἰ⟩δήϲου[ϲι
τῆϲ ὠφελίαϲ.]

Col. IX ἢ [μεγάλη]ν̣ ἀϲθένειαν
ἢ πόν̣[ων ἀηδίαν] αὐτῷ̣[ι] παρα-
πεπτ̣ω̣[κυῖα]ν καὶ τὰϲ αἰτί-
αϲ αἷ[ϲ παρε]λ̣ο̣γίϲθη ϲυνό-
ψετ̣αι κἀκείνωι δείξει καὶ
πεί[ϲ]ε̣ι, καὶ πολὺ δώϲει τοῦ-
τ' αὐτ̣ὸ πρὸϲ ἐπ̣[ί]γνωϲιν τῆϲ
ἀ̣λλήλω̣ν τελ[ει]ότητοϲ. οὐ

ἀλ-
λ̣ὰ τῶι πολλὰ γίνεϲθαι καὶ
παρὰ μεμπ[τ]ὰ̣ϲ αἰτία̣ϲ καὶ
παρ' οὐ μεμπ̣τὰϲ ὑπολήψε-
τ̣αι παρὰ μεμπτ̣[ὰϲ τοῦτο] γε-
γ̣ονέναι. δ̣ι̣ότι μ̣ὲν ϲοφὸϲ
ο]ὔπω κατειληφώϲ, ὑπὸ δὲ
κ̣οινοτήτων παραλογιϲ-
θ̣είϲ†, ἂν δ' ὁ ἐπ̣ι̣τιμηθεὶϲ >
παρυπονοῆ⟨ι⟩ ϲοφὸν εἶναι
τὸν ὑπειληφό̣τα τ̣ὸ μὲν
ἡμαρτηκέ[να]ι, μ[εμπτὴν
κακολο[γεῖ αἰ]τίαν, α[ὐ]τὸν

Col. VIII[b], 12 HC⅃ . . υ⅃ . ϽTA pap. ἠπιώτα- scripsi dubitanter 14 supplevi

Col. IX[a], 1, 2 (πόν̣[ων) supplevi 2 αὐτῷ̣[ι sc. sapienti monito 4 ϲυνόψετ̣αι sc. sapiens monitor

Col. IX[b], 5 (τοῦτο]), 12 (μ[εμπτὴν) supplevi 9 lacunae signum posui 13 α[ὐ]τὸν sc. excusat

Col. X > ἐạ̀[ν] δὲ φιλόσοφος
ἢ φιλόλ[ο]γ̣ος, οὐ τῶν ὑπ' αὐ-
τοῦ δέ, κατ[ὰ τοιοῦ]ṭο μέ-
τ[ρ]ọν παρρησιάζηται πρὸς
αὐτόν, οὐκ ὀργ[ιεῖτα]ị μέν,
ὡς ὁ Ζεὺς τῶ[ι] Καπανεῖ, τοὐ-
ναντίον δὲ γινώ̣σκων ταύ-
την [ο]ὖσα[ν] δίκ[η]ν τῶν ἀ-
φρ̣[όνω]ṿ καὶ μ̣[ὴ] τελείων
ἀνέξεται, καθά]π̣ερ ὁ σω[

„ὥσπερ ἄνθρ]ωπο[ς] οἴ-
σων δὴ νῦν καὶ τὴν παρρ̣η-
ς̣[ί]αν;“ οὐκ ἐξερεῖ καὶ ἀπο- >
τ]ρέψει προσεπειπών· „οὐ
μὴ ἐπ̣ὶ ταύτη⟨ι⟩ς, ὥσπερ
ὢν ἐν ἀνδράσιν, καὶ μει- >
σοῦσαί με γινώσκουσιν“,
ἀλλὰ καὶ ἀνέξεται καὶ
ἀπ̣οδ̣έξεται τὴν εὔνοιαν,
ἀφ' ἧς ὅ ποτ' ἐφαίνετο συν-
φ[έ]ρον ὑπέδειξε, καὶ χάριν
ἕ[ξ]ει κ̣ατὰ τ[οῦ]το καὶ ἀπο-
λ̣[ο]γιεῖται δὲ πεῖσαι φιλό||[σοφον

Col. X^a, 5 supplevi ὀργ[ιεῖτα]ị sc. princeps vir 9 (μ̣[ὴ]), 10 supplevi

Col. X^b, 1 ὥσπερ etc., verba sunt e tragico, ut vid., poeta desumpta (quibus sive Iupiter, sive aliud commentitium numen mulierum nonnullarum liberiora verba conqueritur, immo in eas se animadvertere velle ostendit) [A. H.] et ad principem virum monitum adplicata 4 ἀπο|[τ]ρέψει sc. libertatem dicendi ΑΠΟ|.ΡΕΨΑΙ pap., correxi

---

Col. X^a, 6 cf. Eurip. *Phoenissae* 1179 sqq.

Col. XI πολλάκις δὲ καὶ παρ' ὑπόμνη-
c[ι]ṿ ἤ, [ὡc] φάν', ὑπεροχήν, >
ἐ̣[κ]φήναc διαβλέπειν τὰ
μ̣ε̣γάλα, καὶ μὴ προχείρωc
ἁμαρτήμ̣ατα νομίζειν,
τὰ μέcηc προ⟦c⟧βάλλοντα
cο̣[φὸν μὲν] οὐκ ἂν θαυμά-
c[ειε

τ̣ῶν δ̣' ι̣[δ]ιω-
τῶν, ἐὰν γονεῖc ὦcιν ἤ τι-
ν̣α̣ τοιαύτην ἔχοντεc
ἀν̣αλογίαν, cύνπαc ὅ̣c-
τιc προcέξει. καὶ διὰ τὸ πα-
ραδεδομένον ἔθοc καὶ
διὰ τὴν̣ ἄρρητον εὐχα-
ριcτίαν̣ καὶ τιμὴν καὶ
μᾶλλον φιλήcει τὴ[ν] ε̣ὔ-
νοιαν καὶ π[αν]τὶ τρόπω[ι]
μ̣ε̣ταθήcει [τ]ὴν ὑπόλη-
ψ[ι]ν̣ ἀπο[λογ]ο̣ύμενοc.

Col. XII παρὰ μέγα καὶ ὑπερβαί-
νων [ἄν]ουν περιφοράν.
ἐὰν δὲ μηδὲν μὲν ἐπι-

Col. XI^a, 3 ἐ̣[κ]φήναc etc. sc. vir genere clarus 6 προ⟦c⟧-βάλλοντα scripsi 8 supplevi

Col. XI^b, 1 supplevi 2 ὦcιν sc. monitores 5—6 ΠΑ|ΡΑ-ΔΕΔΟΜ$\overset{ε}{Ο}$ΝΟΝ pap.

Col. XII^a, 2 περιφορὰν sc. imperat.

Col. XI^a, 1 sqq. cf. Plutarch. o. l. 17 [59 E]: ἔπειτα δὲ τῶν μὲν ἀληθινῶν καὶ μεγάλων ἁμαρτημάτων οὐδὲν εἰδέναι προcποιούμενοc οὐδὲ γιγνώcκειν, πρὸc δὲ τὰ μικρὰ καὶ τὰ ἐκτὸc ἐλλείμματα δεινὸc ᾆξαι etc.

φέρωνται τῶν τοιούτων (cυνοίδαcιν ἄλλọ[ι τε] καὶ ọἰκέται), νὴ τὸν Δία λέγειν μὲ]ν ἐάcε̣[ι] ποτ' αὐτοὺc

ποή[c]ει δ' αὐτοῖc φαν̣ερόν, ὅτι [ν]ῦ̣ν περιφερόμ̣ενοc αὐτ[οὺ]c φέρει. „ἄλ[υ]ποc γὰρ ὁ Μαίcων φρεν]ọύμενοc καὶ ἀπάγει τοῦ χωρίου". τῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ >κατακευαc̣ομένω̣ν οὐ πάνυ μὲν ἀν̣έξεται παρρηcίαc, οὔτ' αụτὸc ἡδέωc κ]α̣ταναρκ[ώ]μεν[οc] π̣[ρὸc] ἐκ̣είνουc τ̣[ετ]ραφθαι [ὁμ]ο|[νοήcει.

Col. XIII καὶ] κατα[φ]ρόνηcιν ὑ]π̣οπτεύων κ[ατ'] ὀλίγον φιλήcει] καὶ δι' ἀ̣[γ]άπηc ἐ- . . . .]οιc μεν[. . .] αὐτοὺc κ̣αθ' ὑπερβọλὴν, ὅταν πρ[οβάντεc [. .]θη κ[. .] φωνα[ἀνανεῶνται. * [τά]χα δὲ καὶ ὑπ' αἰcχύνηc περιcτήcεται τὸν cοφὸν καὶ τὴ[ν

Col. XII[a], 5 CΥΝΟΙΔΑC.C̣IN ΑΛΛΩ.ΚΑΝ pap. cυνοίδαcιν ἄλλο̣[ι τε] καὶ scripsi dubitanter

Col. XII[b], 2, 4 supplevi 3—6 ἄλ[υ]ποc — χωρίου ex aliquo comico poeta, ut vid., desumpta 5 ЄΠΑΓЄΙ pap. 10—11 supplevi

Col. XIII[a], 2 ὑ]π̣οπτεύων sc. vir genere clarus 8—9 ΠЄΡΙ-CΤΗ|CЄΘΑΙ pap.

Col. XII[b], 4 Μαίcων] cf. Robert, *Die Masken d. n. attisch. Komoedie,* Halle 1911.

παρὰ τοῖϲ ἄλλοιϲ φίλοιϲ ο[ἴη]ϲ̣[ιν] π̣ρονοούμενοϲ καὶ τὴ]ν ἀπομίμηϲιν φυλάττων

καὶ μεγάλα παρεϲχημ̣ένοϲ καὶ τῶι γένει, καθα̣περεὶ ϲυνβουλε]υτικὸν ποῆται τὸ τάγμα τῆϲ παρρηϲίαϲ, καὶ περ[ὶ] π̣οιῶν πραγμάτων, οἷ- Θ ον μ[ὴ] καταχαρίζεϲθαι ῥαιδίωϲ παντάπαϲι μηδὲ πιϲτεύειν προχείρωϲ, ἤ τινοϲ τῶν τοιούτων· > ἀνέξεται̣ [μ]ὲν καὶ τὸ κηδεμονικ̣[ὸ]ν ἐπαινέϲει. διδάξει δ' [ὡ]ϲ ὀρθόν ἐϲτιν

Col. XIV ἐπὶ δὲ τὸν βίον μὴ μεταφέρειν ἄλλ' [ἢ ἀγα]θ̣ὸν ἀεὶ κ̣αὶ τῶν τοϲούτ[ωι κ]αταδεεϲτέρων καὶ μνημονεύειν τίϲ ἐϲτι καὶ τίνι λαλεῖ παραινέϲει. * τὰ δ' ἀνάλογα χρὴ καὶ περὶ τοῦ μεγάλου καὶ βαδίζοντοϲ ἐ̣π̣ὶ̣ φι̣λ̣ο̣ϲ̣οφίαν ὑπολαμβάνει⟨ν⟩. καὶ γὰρ οὗτοϲ τῶν > μὲ]ν ἔξωθεν καταφρον[ητέον]

Col. XIII[b], 2 παρεϲχημ̣ένοϲ sc. sapiens

Col. XIV[a], 3 Λ. . . . ^ON pap., supplevi   6 λαλεῖ sc. sapiens   10 supplevi

καὶ[ὶ
μετὰ πά[c]ηc δέξεται χά-
ριτοc τὴν ὑπόμνηcιν, >
προβαλὼν ἃ προεί<ρη>ται πε-
ρὶ τῆc παρρηcίαc καὶ τῶν,
ὡc προcήκει, χ[ρ]ωμένων
αὐτῆι. * ζητουμ[έ]νων
τοίνυν ἐνίων κατὰ τὸν
τόπον, ἀφ' ἧc αἰτίαc γίνε-
ται, μεταβάντεc ἀπὸ τῶν
ἁδροτέρ[ω]ν ἐπ' ἐκεῖνα, προc-
μένου[cι] τὸν ἀπ[αι]τοῦν[τα

Col. XV

λυποῦντα[ι,
ὅτι] τῶν ὑπονοουμένω[ν
ὑπ' ἄλλου γί[ν]εcθαι καὶ cυν-
βήcεcθαι οὐθὲν νομίζου-
cιν ἐξ α[ὐ]τῶν εἶναι [κα]ὶ γε-
νήcεcθαι. καλῶc δ' ἂν ἔχοι
καὶ καθ' ἕκαcτον ἐπελθεῖν.
καὶ τὸ τ[ῆ]ς ἁμαρτία[c] οὐ λυ-
πεῖ τοc[οῦ]τον αὐτοὺc [ὥ]ς-
περ

τὴν ἀλήθει-
α]ν ὡ[c ἀ]κούειν, οὐ [μόνον
ἐδεή[θ]ηcαν ἄλλων, [ἀ]λ-

Col. XIV[b], 4 supplevi
Col. XV[a], 8 (τ[ῆ]ς), 9 ([ὥ]ς-) supplevi
Col. XV[b], 1—2 supplevi   3 ἐδεη[θ]ηcαν sc. sapientes

Col. XV[b], 1 sqq. cf. Plutarch. o. l. 26 [67 E]: πλεύcαc (sc. Αἰcχίνηc) δὲ δεῦρο πολλὴν θάλατταν, ὡc cυγγένοιτό coι διὰ φιλοcοφίαc, ἠμέληται (haec Plutarchus inducit dicentem Platonem ad Dionysium Syracusanorum tyrannum); cf. ib. 29 [69].

λὰ δ', ἔφ̣[η], μηδὲν ἐξαμαρ-
τάνε̣[ιν], τὸν δεύτερον >
πλοῦ[ν] ἐπορεύθηcαν αὐ-
τοὺc διορθώcαντεc· ἐκεῖ
δὲ κα[ὶ] τὸ δυcκίνητον ἐν-
οχλεῖ, καὶ μηδὲ τῶν οἰ[κ]ε̣[ί-
ων ἁμ̣αρτημάτων ἐπαι-
cθάνε̣cθαι, καὶ πρὸc ἄλ-
λων μὲν ἐπιτιμώμε-
νοι, τ[ὸ] νομίζειν ὡc ἐπὶ
τὸν π̣[λ]ε̣ῖcτον οὐχ ἡ̣μα[ρτή]καcι.

Col. XVI ἀcτόχωc
ἐντ[υχ]ὼν κατὰ τὴν παρ-
ρηcίαν, αὐτοὺc δὲ βέλτιc-
τ̣α γι[ν]ώcκονταc τὰ κα[θ'
ἑ̣α̣[υ]τοὺc ἐν μηδενὶ τ̣[ίθηcιν. ἄλ-
λοι δὲ καὶ cυνετωτάτουc
ἑαυ̣τοὺc διαλα̣μ̣βάνο̣-
τεc καὶ πραέωc μὲν α[ὐ]τοῖc
ἐπιτιμῶcι κα̣ὶ πρὸc ἡδο-
ν]ήν· ὑπὸ δὲ τῶν ν̣[έ]ω̣ν
τὰ πολλὰ πικρό[τ]ε̣ρ[ον] ἐ̣[πι-
πλ]ήττοντα[ι.

ἄχθοντα̣ι̣ [π]α̣ρρη-
cια̣ζομένων, * ὅτι οὐ λέ-
γ[ο]υ̣cιν ἐξ ὅληc ψυχ̣ῆc, ἀ[λ-

Col. XV[b], 4 supplevi. δ'? ἔφ̣[η] sc. Zeno 5 Platonis itinera in Siciliam laudat

Col. XVI[a], 2 ἐντ[υχ]ὼν sc. monitor 5 (τ̣[ίθηcιν), 10 (ν[έ]ω̣ν), 11 (πικρό[τ]ε̣ρ[ον]) supplevi

λ̣[ὰ] φαντασίαν ἐκκό̣πτοντ̣[ε]ς, ὥς εἰσι δὴ φι̣λοπαρρησιά̣σται. [γε]νομένης δὲ τ[ῆ]ς ἐπιπ̣λήξεως, ἐλεγχόμε]νον ἔχουσι τὸ πλάσμ[α], καθάπερ τῶν ἀπευφημ[ι]σμοῦ χάριν συναριστᾶ]ν βιαζομένων, ὅταν τ[. . .]ρθωσιν. ἐν[ί]οτε δὲ π̣[α]ρακαλοῦσιν μὲν ου

Col. XVII ἀλλ' ὅτ]αν τὴν διάθε[σιν] αὐτ[ῶ]ν ἁμ]αρτωλὸν ἐπιβ[λέπ]ωσι, δ]άκνονται· * καὶ [κ]αθάπερ σ[οφ]ο̣ὺς ἰατροὺς ἐπὶ διαίρεσιν παρακαλοῦντε̣ς ὅ̣ταν δῶσι τὸ ζμίλιο̣ν ν̣ο̣[σ]οῦσιν, οὕτως ὅταν ⟨τ⟩ο[ύ]τ̣ο̣ι̣⟨ς⟩ τὸ̣ δηκτικὸν ἐν ὄμματι γένηται τῆς παρρησίας καὶ νομίζουσιν οὐθὲν ἁμάρτημα ποιήσειν, ἢ λήσεσθαι κ̣ἂ̣ν̣ π̣ολλάκις̣ ἡμαρτηκότας, παρακαλοῦσι νο[υ]θ̣ε̣τεῖν

Col. XVI^b, 11 supplevi

Col. XVII^a, 5, 8 supplevi   8 O.[illegible]υι pap.

Col. XVII^a, 7 cf. Plutarch. o. l. 17 [60 B]: ὥσπερ οὖν εἴ τις ἀνθρώπου φύματα καὶ σύριγγας ἔχοντος ἰατρικῷ σμιλίῳ τὰς τρίχας τέμνοι etc.

οὐ δια-] λαμβάνọục[ι], ḳαὶ μόνοιc καὶ κατὰ καιρὸν καὶ ἀπ᾿ εὐνοίαc καὶ πάντα προcφερομένουc ὅcα παρη⟨ι⟩ν[ο]ῦμεν. τότ̣ε δὲ διαλαμβάνοντεc ἔν τε τιμῆι προcεῖναι, δυcχεραίν̣ουcι. καὶ πρότερον μὲν βλέπουcιν τὴν ἐκ τῆc παρρηcίαc ὠφελίαν, τότε δὲ cυνχεόμενοι διὰ πολλὰc αἰτίαc οὐχ [ὁ]ρῶc̣ι[ν], ὡc ἔ̣νιοι διαπαίζ[ο]ν̣τεc, ἄ[λλ]ουc [ο]ὐ φέροντε[c.

Col. XVIII

τοῦτ[ο δ᾿] αἴτιον, ὅτι τῷ̣ι μὲν λαλεῖν ἐπιθυμίαc ἀντιτεινού̣c̣αc οὐκ ἔχουcιν, ὅθεν ἀκεραίωc λέγουc[ι] τὸ φαινόμεν[ον, τῶι δὲ πράττε[ι]ν̣ πικρῶc ἀμυττούcαc, ὥcτ᾿ ἐνμένε[ι]ν [ο]ἷc ἐπή⟨ι⟩νουν̣ ἀδύνατον

οὐ cυν]φέροντας ἀπ̣οδέχοντ[α]ι, διὰ δὲ δοξοκ̣οπίαν λέγουcι μό-

---

Col. XVII[b], 1—2 supplevi 2 δια]λαμβάνọục[ι sc. moniti 7 τε nullam habet responsionem 13—14 qui in amicos argute et salse iocari quidem solent, at aliorum iocos et faceta dicta haud aequo animo patiuntur (A. H.)

Col. XVIII[a], 1 τοῦτ[ο supplevi

Col. XVIII[b], 1—2 supplevi

νον, ὡϲ ἂν „οὐκ ὠνούμενοι τοὺϲ λόγουϲ, ἀλλ' ἐκ βαθείαϲ α[ἰθ]έροϲ ἀμοχθεὶ λαμβάνοντεϲ“· ὅταν δὲ τὸ πολιοῦν κνιϲθῆ⟨ι⟩, πηδῶϲ[ι]ν, ἀδυνατοῦντεϲ ἐφ' ἑαυτῶν τὸ πλάϲμα τηρεῖν. ἐνίοτε δὲ κἀκείνουϲ μὲν δεόντωϲ νο[υ]θετεῖϲθ[αι] νομ[ίζουϲιν, ἑαυτοὺϲ δὲ πα[ρὰ λόγον οὐχ ἡμαρτηκόταϲ.

Col. XIX πρὸϲ ὧι φαϲι μ[έμφεϲθ[αι], καὶ οὐχὶ τῆι παρρηϲία[ι] κοινῶϲ· καὶ τὸ ϲυνφέρον ὁρῶϲι]ν αὐτοὶ διατρανῶϲ, [μᾶλλον δ' ἔ]τι βλέπουϲιν. * διὰ τί μᾶλλον ἔτ' ἐπι[τηδει]ότεροι πρὸϲ τὸ παρρη[ϲιά]ζειν εἰϲίν; ἢ δ⟨ιὰ τὸ⟩ οἴεϲθαι [ἄλλω]ν ϲυνετώτεροι, νομίζου[ϲ]ιν αὐτοῖϲ εἶναι παρρηϲία[ϲ] μέ-

---

Col. XIX[a], 4—5 (-λον δ']), 8 (δ⟨ιὰ τὸ⟩), 10—11, 12 supplevi

---

Col. XVIII[b], 4—7 Euripidis fr. 978 N²: εἰ δ' ἦϲαν ἀνθρώποιϲιν ὠνητοὶ λόγοι, | οὐδεὶϲ ἂν αὑτὸν εὖ λέγειν ἐβούλετο· | νῦν δ', ἐκ βαθείαϲ γὰρ πάρεϲτιν αἰθέροϲ | λαβεῖν ἀμοχθί, etc. cf. Anonym. V. Herc.[1] IX 94: παρὰ ποιητικῆϲ παραλαβὼν καὶ ῥητορικῆϲ καὶ γεωμετρίαϲ, ἔ[τι δὲ] ἀϲτρολογίαϲ καὶ μουϲικῆϲ, ἀλλοτρίοιϲ ἑ[αυτὸ]ν πτεροῖϲ [κο]λοιοῦ [δίκη]ν κεκόϲμηκεν· κα[τὰ γ]ὰρ Εὐριπίδην [ἐκ βα]θείαϲ αἰθέροϲ λαβεῖν [ἀμοχ]θεὶ πάρεϲτιν τὰ [μὴ ὄντ]α, πίϲτειϲ ὅταν [λάβ]ωμεν. vide et Plutarch. *de se ipsum citra invidiam laudando* 1 [539 B].

ρος] πρὸς ἄλλους ἐπιτιμῶ-
σι [καὶ] γωθροτέρ[ους ἐπ]εί[γουσι.

νου-]
θετεῖν ἄλλους, τὸ δ' αὐτὸν ἄ-
ξια ποιε[ῖ]ν ἐπιπλήξεως, ἀ-
δοξίαν καὶ κατάγνω[σ]ιν.
κ]αὶ φιλικὸν ἔργον ἐπι[τ]η-
δεύειν οἰόμενοι χαίρου-
σ]ι, νουθετούμενοι δ' οὐ[θ]έν,
καὶ τῶν ἁμαρτημάτων
ἐκτὸς εἶναι· μὴ γὰρ ἂν βλέ-
πειν καὶ μετ[α]τιθέναι τῶν
ἄ]λλων τότ' ἐ[φ' ἑ]αυτ[οὺς

Col. XX πῶ[ς ἐπιγιγνώσκοντες
ἐξ] αὐτῶν συν[ε]τωτέρους
τινὰς εἶναι καὶ [δὴ] καὶ κ[α]θη-
γητὰς ἐξ αὐτῶ[ν παρρησί-
αν οὐ φορ[οῦ]σιν; [δι]ό[τι] νομί-
ζουσιν ἐν τοῖς κατὰ πρόβλη-
μα λόγοις ὑπερέχεσθαι μό-
νον, ἐν δὲ τῆι διαθέσει κ[α]ὶ
τῶι συνορᾶν τὰ κρείττω
καὶ μάλιστα τὰν τῶ[ι] βίωι,
πολὺ βελτείους ἑαυτοὺς ὑ-
πάρχειν· * ἐ[ν]ίοτε δὲ κατ[ὰ

καὶ παγπόλλωι δια-
φέρειν αὐτοὺς νομίζου-

Col. XIX[b] νου]θετεῖν subaudi: minime advertunt
Col. XX[a], 1, 5, 12 supplevi

ϲιν· ὡϲ Τιμοκράτηϲ καὶ φιλεῖν ἔφη τὸ̣[ν ἀδ]ελφὸν ὡϲ οὐδεὶϲ καὶ μιϲεῖν ὡϲ̣ οὐδείϲ. πολλὰ γὰρ ἐκ τῶν ἐναντίων πάϲχουϲι καὶ πράττουϲι αἱ̣ τοῦ ϲυ̣νφέροντοϲ ἀδιαλόγιϲτο̣ι ψυχαί, * καὶ διειλημμένω̣ϲ ➤ μ̣ὲν ἔϲτιν ὅτε̣ δοξά[ζ]ουϲι]ν εἶναι φρονιμώτε[ρ]ο̣ι̣, ἀ̣διαλήπτω[ϲ] δὲ

Col. XXI

πολλάκιϲ δὲ καὶ ϲυνχυθέντεϲ ὑπὸ τῆϲ ἐπιτιμήϲεωϲ ο̣ὐ βλέπουϲι τὴν φρ̣ό̣ν̣[ηϲι]ν· ποτὲ δὲ παραλελογ[ί]ϲθαι νομίζουϲιν αὐτοὺϲ ο[ὐ]χ̣ ἡ̣μαρτηκόϲιν ἐπιτιμῶνταϲ ἢ παρεωρακέναι τι τῶν̣ καὶ ϲοφ[ῶ]ι παρο[ρ]ωμένων, ἢ ϲυνετωτέρουϲ μὲν εἶνα[ι], μὴ φιλεῖν δέ, ἢ μιϲεῖν ἢ φθ̣ονεῖν ἢ ϲυν

ὥ̣[ϲπ]ερ κολούειν̣ κ̣αὶ θερ]απεύε[ιν] καὶ τῶν ἄλλων

Col. XX[b], 13 supplevi
Col. XXI[a], 4 supplevi

Col. XX[b], 3 sqq. cf. Philod. *de ira* XII, 9 sqq. Wilke: οὐ μὴν̣ [ἀλ]|λ' ἐ̣[ν]ί[ο]τε καὶ παρὰ̣ πολ[ὺ] | ϲυμβάλλουϲιν ἰϲχυρ[ο]|τέ-ρ̣[οι]ϲ (οὐ γὰρ ἐᾶ̣ι διακ[ρί]|νειν ὁ θυμόϲ), ὡϲ καὶ Τ[ι]|μοκράτην φ̣ηϲὶν ὁ Μη|τρό[δω]ροϲ τῶι πρεϲβυτάτωι τ̲ῶν ἀδελφῶν Μ̲[εν]|τορίδηι, Usener o. l. 124, 2 Metrod. fr. 30 Koerte

ἐπ[ι]φέρειν [τ]ι τῶν ἐκ τῆς παρρηςίας καλῶν. οὐδέν τε περᾶ[ναι] τὸ ςυνετωτέρ[ους καλ]εῖςθα[ι] καὶ ςοφοὺς τοὺς νου[θ]ετο[ῦ]ντας πρὸς τὸ μὴ δάκνες[θαι], τῶν δ[έ] τινων ἀποςπωμένους, [ο]ἷ[ον] καὶ ἐ[πι]θυμίαι πονηραὶ κ[αὶ] γλυκύτητε[ς

. . . .

. . . . διὰ τί]
τὸ τῶν γυ[ναικῶν γένος οὐχ ἡδέ|ως τὴν παρρηςίαν προςδέχεται;

Col. XXII καὶ] μᾶλλον ὑ[π]ολαμ[βά]ν[ο]υςιν ὀνειδίζεςθαι καὶ [μᾶλ]λον ὑπὸ τῆς ἀδοξίας θλίβον[τ]αι καὶ μᾶλλον ὑπονοοῦςιν πονηρὰ περὶ τῶν νουθετούντων καὶ καθόλου πάντα, δι᾽ ἅ τινες δάκνονται, μᾶλλ[ο]ν ἔχουςιν χειμάζοντα, ∗ καὶ θραςύτεραι δ᾽ εἰςὶ κα[ὶ] χαυν[ό]τεραι καὶ φιλοδο|[ξότεραι.

καὶ ἀξιοῦςι]
τὴν τῆς φύ[ςεως] ἀςθένειαν ἐλεεῖςθαι καὶ ςυγγνώμης τυγχάνειν καὶ μὴ προπηλακίζεςθαι πρ[ὸ]ς τῶν ἰςχυροτέ-

---

Col. XXI[b], 5 (καλ]εῖ-), 9 ([ο]ἷ[ον]), 12—14 supplevi
Col. XXII[a], 1 supplevi 7 TINOC pap., correxi
Col. XXII[b], 1, 11, 15 supplevi

ρων ἐξεπί[τη]δ̣ες. ὅ[θε]ν καὶ
ταχέως ἐπὶ τ[ὰ] δ̣άκρυα καταν-
τῶσιν, ἀπὸ καταφρον̣ήσεως
⸤ἐπικ[ό]π̣τεσθαι νομίζουσαι.
διὰ τί, τῶν ἄλλων ἐπ' ἴσης ἐχόν-
των, ἧττον φο̣ροῦς̣[ι]ν ⟨οἱ κ⟩αὶ ταῖς
π̣εριουσίαις κα[ὶ] ταῖς δόξαις
λ̣α̣μπ[ρ]οί; δ[ι]ότι νομίζου-
σ[ι] τ̣οὺς εὐτυχ[ε]σ̣τέρου[ς] καὶ ➤
φ̣ρονιμωτέ̣ρ̣[ους κα]ὶ δυσ|[χεραίνεσθαι καὶ μι-
σεῖσθαι.

Col. XXIII ἐ]ξελέγχοντα̣ς̣ [ο]ὐχ ἡδέω[ς
προσδέχονται, [ὅτι] διὰ φθό-
νον πολλοὺς ἐπιτ̣[ι]μᾶν ἑαυ̣-
τοῖς νομίζουσι, [κ]αὶ συνειθισ-
μένο̣ι̣ ε̣[ἴ]σί πως [ὑ]πὸ πάντων
πρὸς χάριν ὁμιλεῖσθαι· δ[ι]όπερ
αὐτοὺς κινεῖ καὶ τὸ παράλ̣ο̣γον

ἀπο̣ρήσειν, ὃ φ[ο]β̣ούμενοί
τινες ὑποφέρουσι παρρησί-
αν. * κ̣αὶ διὰ τὴν ἐπιφάνειαν
δὲ τού[τ]ου καὶ τὰς ἁμαρτίας
ἀοράτο]υς αὐτῶν γενομ[έ-
νας βλ[έπ]ειν ὑπολαμβ̣ά̣νου-
σι μᾶλλον καὶ φιλοδοξεῖν
τοὺς ἀν[υ]ποστόλως ὁμιλοῦν-
τας ὑπονοοῦσιν, ἵνα καλῶν-
ται παρρησιάσται, καὶ πα[ρ'] ὕ-
β]ριν ἡγο̣[ῦ]ντα[ι] τὸ τοιοῦτο

Col. XXIII[b], 5, 12, 13 (βασιλε̣[ῖς διὰ τὸ]), 14 (οὐχ — τρέψονται) supplevi

καὶ ἀτιμ̣[ί]αν ἑ̣αυτῶν. οἱ δὲ
βασιλε̣[ῖϲ διὰ τὸ] καθόλου δύν̣[α-
ϲθ]αι π[ρὸ]ϲ το[ὺ]ϲ [ε]ἰρημένο[υϲ | οὐχ ἡδέωϲ
τρέψονται.

Col. XXIV κ]αὶ τὴν ἐπι̣-
τ̣[ί]μηϲιν ἀ[ν]υ̣ποταξίαν ἡ̣-
γ]οῦνται. θέ[λ]ουϲ̣[ι δ]ὲ καὶ νό-
μ̣ίζουϲι ϲυ̣νφέρειν ἄρχειν
π̣άντων κ̣[α]ὶ̣ πά[ν]τα [δ᾽] αὐ-
τοῖϲ ἐναπ̣[ερείδε]ϲθ̣[αι] καὶ
ὑπ̣οτετάχθαι. * διὰ τί μᾶλ-
λο̣ν οἱ πρεϲβύτεροι δυϲχε-
ραίνουϲιν; * ὅτι ϲυνετωτέ-
ρουϲ οἴοντ̣[α]ι̣ διὰ τὸν χρόνο[ν
ἑ̣αυτοὺϲ καὶ νομίζουϲιν ἀπ[ὸ
καταφρονήϲεωϲ τῆϲ ἀϲθε-
νείαϲ ἐπὶ τὴν παρρηϲίαν τι-
ν̣[ὰ]ϲ ἔρ̣χ̣ε̣ϲ̣θαι καὶ μ̣εγ̣ά̣λ̣ην | [ὕβριν.

ἁ[μαρ]τάν[ο]υϲι, καὶ θ̣[αυ]μαζ̣[ό-
μενοι καὶ τιμώμενοι πα-
ρὰ τοῖϲ πλ[ε]ίοϲι παράδοξον
ἡγοῦνται τ̣ὸ πρόϲ τινων ἐ-
πι[τιμ]η̣[θῆναι], καὶ καταξ̣[ιού-

Col. XXIVᵃ, 6, 14 (ὕβριν]) supplevi
Col. XXIVᵇ, 1 (ἁ[μαρ]τάν[ο]υϲι), 5 supplevi

Col. XXIVᵇ, 5 sqq. cf. Plutarch. *an seni respublica gerenda sit* et praecipue verba (10 [789 E]): καθάπερ ὁ νόμοϲ τὸ διάδημα καὶ τὸν ϲτέφανον, οὕτω τὴν πολιὰν ἡ φύϲιϲ ἔντιμον ἡγεμονικοῦ ϲύμβολον ἀξιώματοϲ ἐπιτίθηϲι· καὶ τὸ ‘γέραϲ’ οἶμαι καὶ τὸ ‘γεραίρειν’ ὄνομα ϲεμνὸν ἀπὸ τῶν γερόντων γενόμενον διαμένει, etc.

μενόν τ[ι]νων τὸ γῆρας θ[ε-
ωροῦντε[c] εὐλαβοῦνται
μὴ τούτων ἀποcτερῶνται
K̄ φανέντες ἀνάξιοι. καὶ τὸ
„δὶc παῖδες οἱ γέροντες“ ὑ-
ποδῦνον αὐτοὺς νύ[τ]τει,
φοβουμένους μὴ [τοῖc] ἤθεc[ι

Col. XXIV[b], 7 sqq. cf. Philem. (fr. 147 K.): Μὴ νουθέτει γέρονθ᾽ ἁμαρτάνοντά τι · | δένδρον παλαιὸν μεταφυτεύειν δύcκολον. quare γεροντοδιδάcκαλοc dicebatur, qui in re intempestiva frustra operam poneret; cf. et Diogenis illud: νεκρὸν ἰατρεύειν καὶ γέροντα νουθετεῖν ταὐτὸν εἶναι. 10 cf. Aristoph. *Nub.* 1417, etc.

APPENDIX

Tab. I fr. 2

ὀρ-]
γίζ̣ε̣cθ[αι] κ̣αὶ μ[ὴ πείθειν
καὶ μηδὲ φ̣ιλ[εῖν] ἢ c[τέργειν
ἀλλὰ κολακ[εύειν

Tab. II fr. 6

περὶ [
τῶν βυβλίων μὴ κ̣[
θεῖν, πρὸς ο̣ἷc τε γὰρ εὐ[
.]ωc εἰ κ[αὶ] μ[ά]λιcτα ταύτ[ηι
κέχρηνται, Λεοντέα καὶ
Ἰδομενέα καὶ Πυθοκλέα
καὶ Ἕρμ̣α̣ρχον καὶ .ωc.[
χόμενοι παντοδαπ[ῶc πρὸς
αὐτοὺ[c ......]θοαν[
μενου[

ib. fr. 8

Η̣̄

ɗ[
φοβ[ηθήc]εται [
ἐπιλόγιον [ἀ]νά[γ]εcθαι τὰ
ἀλλ[ότ]ρ[ι]α [ποι]εῖ κα[ὶ] ο[

Tab. II fr. 6 nuperrime designavit Alphonsus Cozzi
7 ΔΩCK Crönert ^ΩCJ pap. 9 ΘΟΑΝΝ̣ Crönert

Tab. II, fr. 6. Crönert o. l. 623

σον[. . . . . δι]όπερ[
ἀλλ[. . . . . . .]διο̣[
αὐτὰς [. . . . . . μέγ]εθ[ος λέ-
ληθεν[. . . . πρ]ὸς αὐτῷ[ν ὀφλισ-
κάνει[. . . . . .] ἥμαρτ[εν ὥς τι-
νας ὑ[βρίζειν

ib. D καὶ τὴν̣ [τοῦ βίου
σωτη]ρίαν προβ[εβληκό-
τες
. . . .
. . . . κα]ὶ τὴν ὅλην φευξό-
μεθα συμ]βίωσιν ἀπὸ τῶν
ὅλων βυ]βλίων τεκμαιρό-
μενοι], παραπλησίως δ' οὐ

Tab. III, F δι]ά τε τὴν [ἀρετ]ὴν
προσφέρε[τ]αι καὶ [διὰ] τὴν
δ[ύναμι]ν
. . . .
καὶ παρὰ τῶν ἔξωθεν
περι]στάσεις

ib. G ἐπὶ πολ-
λῶν ἢ πάντων ἐξελ[έ]γ[ξ]ει
καὶ τοὺς ἁ[παλοὺς] καὶ

ib. H οὐ μέντοι τῶν τυ[χόντων] <μόνον>
ἀλλὰ καὶ στεργόν[των αὐ-
τοὺς καὶ συνετῶν

Tab. IV, I ὅτε δὲ πρ[ῶ]τον
δακὼν διὰ τῆς ἐπιτ̣[ι]μή-

cεωc ἐ[π]ὶ τὸν ἔπαιν[ον] ἥ-
ξει καὶ καθά[περ ἀ]ναλ̣[ή]ψε-
τ]α̣[ι

post fragm. 15:

λω[
Ī μόνον[
προcδεχ[/ 4 ὀρθῶc / 5 .]ων επ̣ / 6 ζουcιν / 7 κ[αὶ]
διότ[ι / 8 τοcωcυ / 9 . . . οαιτ[

ib. J ἐξανιcτάμενον, οὐ̣-
δὲ c̣[οβ]αρῶc ἐπεντελῶντα
τ̣ὰc ἀcθενείαc [.]κ[. . .]ον οἰό-
με[ν]ον, ὅτι πολ[λοῖ]c ὑ[πά]ρχ̣[ει

Tab. V extrem. fragm.

βού[λεται μὲν δ]ιὰ φ[ιλίαc | νουθετεῖν

Tab. VIII, L

τῶ]ν
προcηκ[όντων τὰc ἔχθραc] καὶ
τὰc δια[φορὰ]c ἵνα διορ-
θῶcι

ἀ-
νι[έ]ντεc αὐ[τῶ]ν [ἐ]πιθυ-
μίαc καὶ μ[ανίαc

Tab. XII, M

πρὸc ἐρεθιc[μὸν] πολλάκιc
κ]αὶ πρὸc [ἡδονὴν με]τ[ρίωc
μ̣ένωcι κ̣[α]θ' ἑκάτερον
τῶ]ν̣ εἰρημ[ένω]ν̣ κ[α]ὶ περὶ
τοὺc ἄκρουc [ἰα]τροὺc [δ]ιά-
π]τωcιc γίνεται

ib. extrem. fragm.

..]υc παρ[εμπ]ίπτειν κα[ὶ
πίνο]ντας ἐλλέβορ[ον μὴ εἶναι
ἑτέ]ροις καταγε[λάστους·
κα]τατυχὼν μὲν ὑπὲρ [
....[c ἔcται πεπο[ιθ]ὼς
.....[ν, ἀποτυχὼ[ν δὲ] διὰ
τὴ]ν παρρηςίαν

Tab. XIV, extrem. fragm.

δ[....]cας ἱcτορίαι διά τ'
ἄλλ[α]c αἰτίας καὶ παρὰ τὸ[ν
χ[ρ]όνον· διὸ καὶ πρὸς Π[ολύ-
αινον Ἐπίκουρος κανό[νος
ἅπ[α]ντος [...]θ[....]φ[
διὰ τὸν χρόνο[ν ...]ερ[
περὶ αὐτῶν ως τι[.]ας
διαφέρουσι παρρη[cι]άζεc-
θαι πρὸς τοὺς μὴ ποιοῦν-
τας *

Tab. XII, extrem. fragm. 2 cf. Plutarch. o. l. 11 [55B]: ἤ τινα ἐλλέβορον ἐκπιεῖν, etc.

Tab. XIV, extrem. fragm. Crönert o. l. 622.

INDEX VOCABULORUM

